

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

RŁO.610.7.2022.MM

Łódź, dnia 22 września 2023 r.

DECYZJA Nr RŁO 5/2023

WERSJA JAWNA

I. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2023 r. poz. 1689), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przez przedsiębiorcę Jakuba Leśniewskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Jakub Leśniewski Total Finance w Warszawie,

- Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -

uznaje za naruszające zbiorowe interesy konsumentów praktyki stosowane przez Jakuba Leśniewskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Jakub Leśniewski Total Finance w Warszawie polegające na:

1. przekazywaniu konsumentom, w związku z proponowaniem zawarcia umowy na podstawie wzorca pn. „Umowa inwestycyjna”, nieprawdziwych informacji wskazujących na pewny zysk, a tym samym na bezpieczeństwo i niewystępowanie ryzyka w postaci braku zwrotu zainwestowanych środków pieniężnych w odniesieniu do określonej w ww. umowie inwestycji, polegającej na zakupie pojazdu i oddaniu go w najem w zamian za comiesięczny czynsz, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową o której mowa w art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 oraz ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz.U. z 2023 r. poz. 845) oraz narusza art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2023 r. poz. 1689),

i stwierdza zaniechanie jej stosowania z dniem 28 października 2021 r.

2. przekazywaniu konsumentom, w trakcie zawierania umowy na podstawie wzorca umowy pn. „Umowa inwestycyjna”, nieprawdziwych informacji dotyczących pojazdu wskazanego w ww. umowie, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu w art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz.U. z 2023 r. poz. 845), a tym samym stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2023 r. poz. 1689),

i stwierdza zaniechanie jej stosowania z dniem 11 czerwca 2021 r.

II. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 106 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2023 r. poz. 1689), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przez przedsiębiorcę Jakuba Leśniewskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Jakub Leśniewski Total Finance w Warszawie

- Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -

nakłada na Jakuba Leśniewskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Jakub Leśniewski Total Finance w Warszawie kary pieniężne:

a) w wysokości **28 140,00 zł (słownie: dwadzieścia osiem tysięcy sto czterdzieści złotych)** z tytułu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w punkcie I.1. sentencji decyzji, płatną do budżetu państwa;

b) w wysokości **28 140,00 zł (słownie: dwadzieścia osiem tysięcy sto czterdzieści złotych)** z tytułu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w punkcie I.2. sentencji decyzji, płatną do budżetu państwa.

III. Na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2023 r. poz. 1689) oraz na podstawie art. 263 § 1 i § 2 i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r., poz. 775 ze zm.) w związku z art. 83 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2023 r. poz. 1689), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przez przedsiębiorcę Jakuba Leśniewskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Jakub Leśniewski Total Finance w Warszawie

- Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -

obciąża Jakuba Leśniewskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Jakub Leśniewski Total Finance w Warszawie **kosztami niniejszego postępowania w wysokości 46,00 zł (słownie: czterdzieści sześć złotych 00/100)** oraz zobowiązuje przedsiębiorcę do ich zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

UZASADNIENIE

Dnia 16 września 2020 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej także: „Prezes Urzędu” lub „Prezes UOKiK”) wszczął postępowanie wyjaśniające mające na celu wstępne ustalenie, czy nastąpiło naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w związku z działalnością prowadzoną przez ARB Sp. z o.o. z siedzibą w Gdyni (KRS 0000814584; dalej również: „Spółka ARB”) lub przedsiębiorców powiązanych z tą spółką lub z nią współpracujących (sygn. RŁO.405.5.2020).

W dniu 11 października 2022 r. postanowieniem Nr 1/610.7.2022 (*dowód: karty 1-11*) na podstawie art. 49 ust. 1 w zw. z art. 101 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2023 r. poz. 1689; dalej także: „ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów”, „uokik”) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wszczął z urzędu postępowanie w sprawie podejrzenia stosowania przez [informacja prawnie chroniona] prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą [informacja prawnie chroniona] Total Finance w Warszawie (zwanego dalej: „Przedsiębiorcą”), praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polegających na:

1. przekazywaniu konsumentom, w związku z proponowaniem zawarcia umowy na podstawie wzorca pn. „Umowa inwestycyjna”, nieprawdziwych informacji wskazujących na pewny zysk, a tym samym na bezpieczeństwo i niewystępowanie ryzyka w postaci braku zwrotu zainwestowanych środków pieniężnych w odniesieniu do określonej w ww. umowie inwestycji, polegającej na zakupie pojazdu i oddaniu go w najem w zamian za comiesięczny czynsz, co może stanowić nieuczciwą praktykę rynkową o której mowa w art. 5 ust. 1 i ust.

2 pkt 1 oraz ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz.U. z 2017 r. poz. 2070 ze zm.) oraz naruszać art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2021 r. poz. 275);

2. przekazywaniu konsumentom, w trakcie zawierania umowy na podstawie wzorca umowy pn. „Umowa inwestycyjna”, nieprawdziwych informacji dotyczących pojazdu wskazanego w ww. umowie, co może stanowić nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu w art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz.U. z 2017 r. poz. 2070 ze zm.), a tym samym może stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2021 r. poz. 275).

Sprawa została przekazana przez Prezesa Urzędu Delegaturze Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi (*dowód: karta 16*).

Postanowieniem Nr 2/610.7.2022 z dnia 11 października 2022 r. (*dowód: karty 12-13*) Prezes Urzędu zaliczył w poczet dowodów we wszczętym wobec Przedsiębiorcy postępowaniu w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów dokumenty uzyskane w postępowaniu wyjaśniającym o sygn. RŁO.405.5.2020, prowadzonym w celu wstępnego ustalenia, czy nastąpiło naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w związku z działalnością prowadzoną przez ARB Sp. z o.o. z siedzibą w Gdyni lub przedsiębiorców powiązanych z tą spółką lub z nią współpracujących.

Pismem z dnia 11 października 2022 r. Prezes Urzędu zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz o zaliczeniu do materiału dowodowego w niniejszym postępowaniu wskazanych dokumentów (*dowód: karty: 14-15*). Przedsiębiorca nie odebrał korespondencji (*dowód: karty: 191-205a*), pomimo powtórnego awizowania przesyłki.

Pismami z dnia 17 listopada 2022 r. (*dowód: karta 206*) oraz z 31 marca 2023 r. (*dowód: karta 212*) Prezes Urzędu wezwał Przedsiębiorcę do przekazania dokumentów i informacji, w tym informacji o wysokości uzyskanych przychodów. Przedsiębiorca nie odebrał korespondencji (*dowód: karty: 209-209a, 214-214a*).

Prezes Urzędu wystąpił do Ministerstwa Finansów - Krajowej Administracji Skarbowej pismem z dnia 28 listopada 2022 r. o przekazanie informacji o wysokości przychodów uzyskanych przez Przedsiębiorcę w latach 2019-2021. W odpowiedzi z dnia 9 grudnia 2022 r. otrzymał informację o braku danych dotyczących przychodów uzyskanych przez [*informacja prawnie chroniona*] we wskazanych latach (*dowód: karta 208*).

Prezes Urzędu wystąpił do Ministerstwa Finansów - Krajowej Administracji Skarbowej pismem z dnia 13 marca 2023 r. o przekazanie informacji o wysokości przychodów uzyskanych przez Przedsiębiorcę w 2022 r. W odpowiedzi z dnia 16 marca 2023 r. otrzymał informację o braku danych dotyczących przychodów uzyskanych przez [*informacja prawnie chroniona*] na rok 2022 r. (*dowód: karta 211*).

Postanowieniem Nr 3/610.7.2022 z dnia 12 lipca 2023 r. (*dowód: karta 240*) Prezes Urzędu zaliczył w poczet dowodów we wszczętym wobec Przedsiębiorcy postępowaniu w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów kolejne dokumenty uzyskane w postępowaniu wyjaśniającym o sygn. sygn. RŁO.405.5.2020, prowadzonym w celu wstępnego ustalenia, czy nastąpiło naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w związku z działalnością prowadzoną przez ARB Sp. z o.o. z siedzibą w Gdyni lub przedsiębiorców powiązanych z tą spółką lub z nią współpracujących.

Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2023 r. poz. 775 ze zm.; dalej jako „kpa”), pismem z dnia 30 sierpnia 2023 r. Prezes Urzędu zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego, wyznaczając termin na zapoznanie się z aktami niniejszej sprawy i wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów (*dowód: karta 301*). Zawiadomienie zostało nadane zarówno na adres wskazany jako adres do doręczeń we wpisie Przedsiębiorcy w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, jak i na adres [*informacja prawnie chroniona*]. Zawiadomienie zostało odebrane przez Przedsiębiorcę w dniu 4 września 2023 r. w [*informacja prawnie chroniona*] (*dowód: karta 301a*).

[*informacja prawnie chroniona*]

Prezes Urzędu ustalił następujący stan faktyczny

[*informacja prawnie chroniona*] jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą pod firmą [*informacja prawnie chroniona*] TOTAL FINANCE jest wpisany do CEIDG, [*informacja prawnie chroniona*]. Stałym miejscem wykonywania działalności gospodarczej jest Warszawa [*informacja prawnie chroniona*] (*dowód: karta 17*). Wskazany adres został potwierdzony przez Przedsiębiorcę w toku kontroli jako adres prowadzenia działalności (*dowód: karta 155*). Przedsiębiorca nie informował Prezesa Urzędu w toku postępowania wyjaśniającego o jakichkolwiek zmianach adresu do doręczeń. Przedmiotem działalności gospodarczej Przedsiębiorcy jest *pozostała działalność wspomagająca usługi finansowe, z wyłączeniem ubezpieczeń i funduszy emerytalnych* (kod PKD 66.19.Z) (*dowód: karta 17*).

[*informacja prawnie chroniona*] jest większościowym udziałowcem (udziały o wartości 3 tys. zł w kapitale zakładowym spółki 5 tys. zł) w ARB Sp. z o.o. z siedzibą w Gdyni, był również członkiem zarządu w tej spółce. Obecnie spółka nie posiada reprezentacji. Spółka ARB, mimo braku zarządu, nadal oferowała konsumentom przystąpienie do inwestycji.

Ponadto Przedsiębiorca jest:

1. większościowym udziałowcem (udziały o wartości 90 tys. zł w kapitale zakładowym spółki 100 tys. zł) w spółce Auto Rentier Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie (KRS: 0000756930, dalej również: „Auto Rentier”), był również prezesem zarządu w tej spółce w okresie pomiędzy 20 grudnia 2018 r. a 1 września 2020 r. Obecnie spółka nie posiada reprezentacji (*dowód: karty 216-219*).¹
2. większościowym udziałowcem (udziały o wartości 90 tys. zł w kapitale zakładowym spółki 100 tys. zł) w spółce Praebee Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie (KRS: 0000623292, dalej również: „Praebee”), był również prezesem zarządu w tej spółce w okresie pomiędzy 20 stycznia 2017 r. a 10 września 2020 r. Obecnie spółka nie posiada reprezentacji (*dowód: karty 223-226*).²
3. udziałowcem (udziały o wartości 25 tys. zł w kapitale zakładowym spółki 50 tys. zł) w spółce ARB Finance Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie (KRS: 0000842583, dalej również:

¹ Prezes UOKiK w decyzji RŁO-9/2019 z dnia 18 grudnia 2019 r. uznał praktyki stosowane przez Auto Rentier za naruszające zbiorowe interesy konsumentów.

² Prezes UOKiK w decyzji RŁO-8/2019 z dnia 18 grudnia 2019 r. uznał praktyki stosowane przez Praebee za naruszające zbiorowe interesy konsumentów.

„ARB Finance”), był również prezesem zarządu w tej spółce w okresie pomiędzy 21 maja 2020 r. a 28 sierpnia 2020 r. Obecnie spółka nie posiada reprezentacji (dowód: karty 230-232).

Tożsamość [informacja prawnie chroniona] jako tej samej osoby powiązanej ze wskazanymi wyżej spółkami ustalono na podstawie m.in. informacji przekazanych przez Naczelnika Urzędu Skarbowego Warszawa-Mokotów, w których podano identyczny nr PESEL [informacja prawnie chroniona] dla zidentyfikowania przedsiębiorcy (podatnika) [informacja prawnie chroniona] zamieszkałego w [informacja prawnie chroniona] (prowadzącego również działalność gospodarczą pod tym adresem, pod nr REGON [informacja prawnie chroniona]) z nr. PESEL [informacja prawnie chroniona] będącego większościowym udziałowcem i prezesem spółek ARB, Auto Rentier oraz Praeboo (dowód: karta 49).

W toku postępowania wyjaśniającego w dniach 9 i 11 czerwca 2021 r. przeprowadzono kontrolę polegającą na podjęciu czynności zmierzających do zakupu usługi inwestycyjnej polegającej na nabyciu i oddaniu pojazdu w odpłatny najem. Kontrola ta swym zakresem objęła następujące podmioty: 1. ARB Sp. z o.o. z siedzibą w Gdyni (KRS: 0000814584); 2. [informacja prawnie chroniona] TOTAL FINANCE ([informacja prawnie chroniona]). W toku kontroli [informacja prawnie chroniona] oferował - jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą pod firmą [informacja prawnie chroniona] TOTAL FINANCE - zawarcie umowy inwestycyjnej (dowód: karty 154-187a).

Ponadto w dniu 20 stycznia 2021 r. wszczęto postępowanie w sprawie nałożenia na przedsiębiorcę [informacja prawnie chroniona] prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą [informacja prawnie chroniona] TOTAL FINANCE w Warszawie (dalej również: „Przedsiębiorca”, „[informacja prawnie chroniona]”), wpisanego do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej pod nr REGON [informacja prawnie chroniona], kary pieniężnej, w związku z nieudzieleniem informacji żądanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w wezwaniach z dnia 18 września 2020 r., 19 października 2020 r. oraz 24 listopada 2020 r. wystosowanych w ramach postępowania wyjaśniającego prowadzonego pod sygn. RŁO.405.5.2020 w celu wstępnego ustalenia, czy nastąpiło naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w związku z działalnością prowadzoną przez ARB Sp. z o.o. z siedzibą w Gdyni lub przedsiębiorców powiązanych z tą spółką.

Powyższe postępowanie zostało zakończone wydaniem decyzji administracyjnej o sygn. RŁO 5/2021 z dnia 19 lipca 2021 r. nakładającej na przedsiębiorcę [informacja prawnie chroniona] karę pieniężną w wysokości 40 000 zł za nieudzielenie informacji żądanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów³.

Spółka ARB oferowała inwestycje w postaci zakupu samochodu (lub quadów) i odpłatnego jego wynajmu (szczegóły oferty opisano na s. 9 Decyzji) - według modelu podobnego do tego zastosowanego przez spółki Auto Rentier i Praeboo. Z analizy strony „Zainwestuj w marzenia” na portalu społecznościowym Facebook⁴ wynika, że posty z ofertami przystąpienia do inwestycji oferowanej przez Spółkę pojawiały się od lipca 2020 r. do października 2021 r. (dowód: karty 233-239).

Na podstawie pozyskanych w toku postępowania wyjaśniającego informacji, Prezes Urzędu ustalił, że [informacja prawnie chroniona], jako osoba fizyczna prowadząca

³

https://decyzje.uokik.gov.pl/bp/dec_prez.nsf/0/B8945ECC45557B74C125874200365AAA?openDocument&act=Decyzja&mobile=yes, dostęp na dzień 22.09.2023 r.

⁴ <https://www.facebook.com/Zainwestuj-w-marzenia-101566028290355/>, dostęp na dzień 22.09.2023 r.

działalność gospodarczą pod nazwą [informacja prawnie chroniona] TOTAL FINANCE, w 2021 r. kierował do konsumentów ofertę zawarcia umowy na podstawie wzorca pod nazwą "Umowa inwestycyjna". Oferta ta była tożsama z ofertą Spółki ARB. Do pozyskania potencjalnych klientów Przedsiębiorca wykorzystywał media społecznościowe oraz stronę internetową⁵, którymi posługiwała się Spółka ARB. [informacja prawnie chroniona] bazował także na materiałach promocyjnych tożsamych do tych stosowanych przez Spółkę ARB, posługiwał się również adresem mailowym Spółki ARB tj. biuro@inwestycje4x4.pl.

Potencjalny konsument mógł zapoznać się z informacjami zamieszczonymi na stronie internetowej pod adresem: <http://www.inwestycje4x4.pl>, gdzie wskazano, że miałby on zarabiać na wynajmie sprzętu off-road, przy czym gwarantowana stopa zwrotu wyniosłaby 20%. Nadto w korespondencji mailowej z potencjalnym klientem Przedsiębiorca wskazał, że indywidualną działalność gospodarczą prowadzi równolegle ze Spółką ARB. Świadczy o tym fragment wiadomości e-mail wysłanej z adresu biuro@inwestycje4x4.pl z dnia 19 maja 2021 r., pozyskanej w toku postępowania wyjaśniającego w wyniku czynności zmierzających do uzyskania od Przedsiębiorcy informacji dotyczących oferowanych przez niego usług:

„Mimo, że z mojego punktu widzenia wygodne byłoby zawarcie Umowy Inwestycyjnej na Spółkę ARB, jak wiadomo, z ograniczoną odpowiedzialnością Zarządu - do ewentualnych wypłat odszkodowawczych, Zarząd odpowiada wyłącznie do wysokości kapitału swoim majątkiem, to pomimo tego proponuję jako alternatywę, zawarcie tej samej Umowy z moją osobą w formie indywidualnej działalności gospodarczej, którą prowadzę równolegle ze spółką z o.o. (...) Z wyrazami szacunku, [informacja prawnie chroniona]” (dowód: karta 150).

Ponadto Przedsiębiorca przedstawił wzorzec umowy o identycznej szacie graficznej, w tym logo, jak wzorzec Spółki ARB. Jedyną zmianą były dane „projektodawcy”. Co więcej, w §7 ust. 4 i 5 „Umowy inwestycyjnej”, jako adres e-mail do kontaktu wskazany jest adres biuro@inwestycje4x4.pl, a zatem adres, który pojawiał się na stronie www.inwestycje4x4.pl, prowadzonej przez Spółkę ARB. Poniżej przedstawione są fragmenty wzorców umów stosowanych przez Spółkę ARB jak i [informacja prawnie chroniona].

UMOWA INWESTYCYJNA

Nr ewidencyjny:

...../.....

Zawarta w dniu w pomiędzy:

„Total Finance” [redacted] z siedzibą w Warszawie,

[redacted]
reprezentowaną przez: [redacted] – Właściciel,

zwaną dalej **PROJEKTODAWCĄ**

a

.....
.....
zwanym dalej **INWESTOREM**

(wzorzec umowy stosowany przez Przedsiębiorcę, dowód: karta 171)

⁵ <https://www.inwestycje4x4.pl/>, dostęp z dnia 19.11.2021 r., obecnie strona jest niedostępna.

UMOWA INWESTYCYJNA

Nr ewidencyjny:

...../.....

Zawarta w dniu w pomiędzy:

ARB Sp. z o.o. z siedzibą w Gdyni, przy ul. Starowiejska 41-43, 81-363 Gdynia, wpisaną do rejestru przedsiębiorców prowadzonego przez Sąd Rejonowy w Gdańsku Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem KRS 0000814584, NIP 5862350864, REGON 384905887 o kapitale zakładowym 5000,00 PLN, w pełni opłaconym, reprezentowaną przez:
[REDAKTOR] - Prezes Zarządu,

zwaną dalej **PROJEKTODAWCĄ**

a

.....
.....

zwanym dalej **INWESTOREM**

(wzorzec umowy stosowany przez Spółkę ARB, dowód: karta 147)

Na tożsamość oferty Przedsiębiorcy z ofertą Spółki ARB wskazuje również treść rozmowy telefonicznej oraz informacje przedstawiane podczas spotkania z potencjalnym klientem zarejestrowane w ramach kontroli i przeprowadzonych czynności zmierzających do zakupu towaru w trybie art. 105ia ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (dalej również: „tajemniczy klient”), podczas których zaproponował on zawarcie umowy z nim jako Przedsiębiorcą z uwagi na brak zarządu w ARB Sp. z o.o. (poniżej fragment utrwalonej treści rozmowy telefonicznej z [informacja prawnie chroniona] z dnia 9 czerwca 2021 r., dowód: nagranie o nr 210609_0110, karta 175a):

„Pracownik Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów dokonujący czynności zmierzających do zakupu towaru w trybie art. 105ia uokik (dalej: „TD”): A w takim razie, czy... oczywiście czy podpisanie umowy czy po podpisaniu umowy będzie ta informacja kto tym dostawcą jest, żebym też widział tak, od kogo to, kto jak gdyby mi sprzedał.

[informacja prawnie chroniona] (dalej: „JL”): Znaczą sprzedawcą zawsze jest nasza spółka,

TD: A rozumiem.

JL: Tak jak rozmawialiśmy, tak jak rozmawialiśmy, że umowa ze względu na ten KRS, który się...

TD: Tak, tak, tak.

JL: ... że działalność, że z mojej działalności podpiszemy umowę, ale jeżeli chodzi o dostawcę, no to chyba zresztą Panu tłumaczyłem jeżeli dobrze pamiętam, no my też nie będę ukrywał, że nie zarabiamy, kupujemy trochę taniej, sprzedajemy trochę drożej, więc też występujemy w roli sprzedawcy tego pojazdu, ja tutaj nie...

JL: ... gram w otwarte karty.

TD: Okej, okej, czyli sprzedawcą pojazdu będzie spółka, ale umowę generalnie tak jak Pan mówił.

JL: Tak, na moją działalność.

TD: Okej, dobra.

JL: A faktura pro forma i faktura docelowa będzie już wystawiona przez spółkę i oczywiście na fakturze ja zawrę informację, gdzie będzie dostawa do którego hotelu.

TD: Dobra, super. Na spółkę nie dystrybutora tylko spółkę ARB?

JL: Tak, tak, tak.

TD: Dobra, okej”.

Poniżej znajduje się transkrypcja fragmentu rozmowy zarejestrowanej podczas spotkania z [informacja prawnie chroniona] w dniu 11 czerwca 2021 r. w Warszawie (dowód: nagranie o nr RECO0006, karta 175):

„TD: To co mi jeszcze Pan powie o tym, że tak powiem, żeby był od początku do końca...

JL: Gdybym ja w to nie wierzył to nie wpisywałbym tutaj danych swojej działalności ze swoim adresem zameldowania, ze wszystkim, więc..., dowód osobisty też mam ze sobą, więc.

TD: Tak, tak, to za chwilę dojdziemy do tego, wiadomo.

JL: Gdybym nie miał pewności, że to funkcjonuje i to działa, no to zależałoby mi na tym, żeby to zawrzeć na spółkę z kapitałem pięć tysięcy a nie na własną działalność i odpowiadać samym sobą.

(...)

TD: W razie nie wiem, właśnie, bo tu jest, że na adres projektodawcy, na ten tutaj, tak, po prostu? Na [informacja prawnie chroniona]pisać?

JL: Na..., w zasadzie, znaczy, no bo tutaj zmieniliśmy na moją działalność

TD: No rozumiem

JL: Jakąkolwiek korespondencję wysyłać na ten adres na Starowiejską do Gdyni.

TD: A, okej.

JL: bo tam jest sekretariat, dziewczyna, która odbiera

TD: Okej.

JL: Ale ma Pan bezpośrednio do mnie kontakt, więc chyba to jest najbardziej bezpieczny kontakt.

TD: Dobra.

(...)

TD: Tak, też ten adres Projektodawcy, ten odstąpienia to, czyli na Gdynię po prostu, w razie oczywiście czego.

JL: Nie, jeżeli odstąpienie no to zgodne z umową, bo odstępuje Pan od...

TD: A, okej, czyli na [informacja prawnie chroniona]

JL: jest tutaj to uwzględnione

TD: A przepraszam, od miejsca..., a i że można też wysłać na maila. Okej, dobra.

(...)

TD: Tylko, żeby formalności się stało zadość, ja zaraz też odnajdę swoją, sobie to przeliteruję, a nie bo tu nie ma tego adresu teraz.

JL: No ale adres jest we wpisie do ewidencji CEIDG.

TD: No, no, wiem, wiem.

JL: Chyba nawet w mailu był wpis do ewidencji CEIDG”.

[informacja prawnie chroniona] postąpił się zatem ofertą tożsamą z ofertą Spółki ARB. Stroną umowy inwestycyjnej miała być jednak nie Spółka, tylko on sam jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą. Jako uzasadnienie takiego rozwiązania (stroną umowy inwestycyjnej z konsumentem miał być [informacja prawnie chroniona] jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, sprzedawcą pojazdu - spółka ARB) Przedsiębiorca wskazał brak zarządu w Spółce ARB. Podkreślenia wymaga, że przedstawiał tę sytuację jako korzystniejszą dla konsumenta, mówił bowiem, że jest to dowód na jego pełną wiarę w powodzenie przedsięwzięcia.

Proces zawierania tzw. umowy inwestycyjnej

Z danych zgromadzonych przez Prezesa UOKiK wynika, że ARB Sp. z o.o. z siedzibą w Gdyni oferowała inwestycje w postaci zakupu samochodów bądź quadów i ich odpłatnego wynajmu. Z jednej strony miała zawierać umowę z klientem (w umowie nazywanym Inwestorem) - tj. osobą, która dobrowolnie kupi od Spółki pojazd typu quad i wyda go Spółce z prawem podnajmu, z drugiej zaś strony, Spółka miała oddawać w najem pojazd zakupiony przez Inwestora zainteresowanym użytkownikom w celach rekreacyjno-turystycznych. Inwestor miał być wynagradzany przez Spółkę z przychodów osiąganych z podnajmu. Po zakończeniu okresu trwania umowy Inwestor był zobowiązany do przeniesienia prawa własności na Spółkę („Projektodawcę”) (dowód: postanowienia § 2 i § 3 wzorca umowy inwestycyjnej stosowanego przez ARB Sp. z o.o. - karta 87 odwrót, postanowienia § 2 i § 3 wzorca umowy inwestycyjnej stosowanego przez [informacja prawnie chroniona] - karty 171 odwrót-172). Tożsame postanowienia o treści regulującej powyższe zasady znajdują się zarówno we wzorcu umowy stosowanym przez Spółkę, jak i tym przedstawionym przez [informacja prawnie chroniona].

Z informacji zamieszczonych na stronie internetowej spółki tj. <http://www.inwestycje4x4.pl>, a także na portalu społecznościowym Facebook „Zainwestuj w marzenia” wynika, że oferowana inwestycja nie jest obciążona ryzykiem, a jednocześnie ma przynosić gwarantowany zysk.

Na profilu ARB Sp. z o.o. funkcjonującym w ramach portalu społecznościowego Facebook pn. „Zainwestuj w marzenia” postępowano się następującymi sformułowaniami charakteryzującymi oferowaną inwestycję, podkreślając jej bezpieczeństwo, brak ryzyka i jednocześnie wysoki zysk (dowód: karty 233-239):

- „(...) ZA naszym pośrednictwem zakupujesz pojazd typu QUAD, a my wstawiamy go do naszej wypożyczalni. Maszyny wypożyczane są różnym podmiotom, i generują miesięcznie solidne obroty, co przekłada się na wysoką stopę zwrotu inwestycji”,
- „Inwestycja z zabezpieczeniem”,
- „Inwestycja 10.000 zł z zabezpieczeniem, na 12 miesięcy, ze stopą zwrotu 20%. Proste i przejrzyste zasady. U nas wszystko jest czarno na białym”,
- „Pasywny dochód 601 zł miesięcznie”,
- „Gwarantowana stopa zwrotu: 20%”,

- „Dzięki temu jak działamy i jak szeroki mamy wachlarz możliwości wynajmu pojazdów przez cały okrągły rok, jesteśmy w stanie wygenerować zwrot dla Inwestora na poziomie minimum 20% w skali roku”,

- „Dokładnie, inwestując 10.000 złotych w ciągu jednego roku zarabiasz 20%. 2.000 złotych netto⁶”,

- „Masz to w Banku? Nie! A u nas masz to JAK W BANKU”,

- „W ARB dbamy o to, aby każda inwestycja przynosiła największy zwrot. Inwestując z nami w wypożyczalnię pojazdów terenowych, możesz cieszyć się zwrotem kapitału na poziomie 20% rocznie. To dużo więcej niż zwykła lokata w Banku.”

Na stronie internetowej <https://www.inwestycje4x4.pl/> opisano trzy „warianty współpracy” (dowód: karta 295):

1. Wariant I: „Inwestycja 10.000 zł na okres 12 miesięcy. Stopa zwrotu 20% netto. Wyплаты co miesiąc w wysokości 1000 zł. 12 miesięcy x 1.000 zł. Zarobek netto 2000 zł w ciągu całej Umowy”.
2. Wariant II: „Inwestycja 10.000 zł na okres 24 miesięcy. Stopa zwrotu 45% netto. Wyплаты co miesiąc w wysokości 604 zł. 24 miesiące x ~604 zł. Zarobek netto 4500 zł w ciągu całej Umowy”.
3. Wariant III: „Inwestycja dla osób nieposiadających środków własnych. Finansowanie zakupu poprzez Bank. Kredyt 10.000 zł na okres 36 miesięcy. Stopa zwrotu 60% minus koszty kredytu. Rata miesięczna ok. 320 zł. Zarobek netto na poziomie 4480 zł w ciągu całej Umowy. 1.493 zł netto rocznie. Bez inwestowania własnych środków”.

Ponadto na stronie <https://www.inwestycje4x4.pl/> przedstawiono grafikę charakteryzującą przykładową inwestycję (dowód: karta 295):

GWARANTOWANA STOPA ZWROTU: 20%

Przykładowa inwestycja:

- Zakup ATV o wartości 10.000 zł.
- Okres współpracy: 12 miesięcy
- Miesięczna wypłata : 1.000 zł
- 12 miesięcy x 1.000 zł = 12.000 zł
- Inwestując 10.000 zł w ciągu roku zarabiasz 2.000 zł.

Masz to w Banku?
Nie! a u nas masz to JAK W BANKU.

Również w korespondencji mailowej z konsumentem Przedsiębiorca podkreślał potencjalny zysk inwestora: „Co do warunków Umowy, przy 5 lub więcej pojazdach, jestem w stanie przystać na 5% rabat. Reasumując: kwota Inwestycji wynosiłaby wielokrotność 9500 zł. Przy Umowie na 12 miesięcy stopa zwrotu z 20% podnosi się do 26,3% A przy Umowie na 24 miesiące którą bym rekomendował to wzrost z 45% do 52,6% w skali dwóch lat”. (fragment wiadomości e-mail wysłanej z adresu biuro@inwestycje4x4.pl z dnia 19 maja 2021 r., dowód: karta 150 odwrót).

⁶ <https://www.inwestycje4x4.pl/>, dostęp z dnia 19.11.2021 r., obecnie strona jest niedostępna.

Poniżej fragment utrwalonej treści rozmowy telefonicznej z dnia 9 czerwca 2021 r., przeprowadzonej z Przedsiębiorcą w toku czynności w trybie art. 105ia ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (dowód: nagranie o nr 210609_0110, karta 175a):

„TD: jak to pan ocenia, no rozumiem, że tutaj nie ma jakichś takich istotnych przeszkód, żeby ta umowa została zrealizowana tak jak się należy.

JL: Wie Pan co, ja nie lubię odstawiać wszystkich kart, ale proszę tak zdroworozsądkowo do tego podejść i sprawdzić sobie ceny wynajmu quadów na rynku tak jak teraz jest, w Sopocie za godzinę jazdy na quadzie biorą 200 zł, oczywiście my nie jesteśmy Sopotem, ale 80-100 zł uzyskanie tego typu, że tak powiem od za godzinę jazdy nie stanowi żadnego problemu, a proszę mi wierzyć, że nikt nie wypożycza na godzinę, jeżeli ktoś bierze to na dwie, trzy godziny, przyjeżdżają rodziny z dziećmi, ludzie są teraz w tym momencie spragnieni jakiegokolwiek kontaktu z naturą ze względu na ten właśnie rok, który mieliśmy, jaki mieliśmy, więc teraz szukają wszelkiego rodzaju atrakcji, się ustawiają w kolejce. (...) ale oczywiście to zawsze jest, to jest standard na tego typu imprezach i płacą po 500, 600 zł od osoby za taką zabawę jednodniową.

TD: No to od strony biznesowej, ale w sensie tutaj naszej umowy między nami...

JL: Ale to jest jak gdyby nierozdzielne tak, no bo jak gdyby, jeżeli te quady generują zysk...

JL: no to wie Pan, to nie ma sensu zarzynać kury, która znosi złote jajka tak.

(...)

TD: No powiedzmy te kwestie związane z takimi rzeczami są siłą wyższą no to, ten lockdown, to wiadomo, no natomiast, tak z przyczyn organizacyjnych, funkcjonowania...

JL: Nie widzę tutaj żadnego zagrożenia, żadnego ryzyka, tak jak mówię cały czas się rozwijamy, jest zapotrzebowanie i naprawdę mamy masę zapytań od różnych instytucji, hoteli, właśnie w tym zakresie spotyka się z bardzo dużym uznaniem i chęcią współpracy, bo tak naprawdę no proszę spojrzeć też z punktu widzenia właściciela hotelu co on ryzykuje, no nic, dostaje maszyny i na recepcji hotelu stawia nasze ulotki z informacją, że może klient z czegoś takiego skorzystać.

TD: No wiem, ale właściciel hotelu nie ryzykuje, ale Pan ryzykuje, ja ryzykuję, no w tym sensie.

JL: (...) ze swojej strony gwarantuję, że tutaj no jest duży potencjał, duży rynek i nie widzę tutaj zagrożenia, jeżeli chodzi o to, że miałyby by się to zatrzymać, tak jak mówię, chyba, że jakaś po prostu fala tsunami, która stanęłaby na drodze”.

Poniżej fragment rozmowy podczas spotkania z [informacja prawnie chroniona] w dniu 11 czerwca 2021 r. w Warszawie (dowód: nagranie o nr RECO0006 karta 175):

„TD: Okej, a jak wyjdzie z tym, bo jest ten rabat, to jak to wyjdzie ten no zysk w ciągu roku?

JL: (...) ja już jeżeli chodzi o treść umowy niczego nie zmieniałem, program jest dwanaście razy po tysiąc.

TD: Dwanaście razy po tysiąc? Okej, rozumiem, czyli tam wyjdzie nawet trochę więcej niż dwadzieścia procent.

JL: Dwadzieścia trzy, jakoś tak.

TD: Okej, No, to jest całkiem słuszne, oby to się wszystko udało i wam i mi po prostu.

JL: tak jak mówię, poza jakimś tsunami, trzęsieniem ziemi, które by na gospodarkę, ale nie no już czuć, że odżywamy, że to już wraca do normalności.

(...)

TD: To co mi jeszcze Pan powie o tym, że tak powiem, żeby był od początku do końca...

JL: Gdybym ja w to nie wierzył to nie wpisywałbym tutaj danych swojej działalności ze swoim adresem zameldowania, ze wszystkim, więc..., dowód osobisty też mam ze sobą, więc.

(...)

JL: Gdybym nie miał pewności, że to funkcjonuje i to działa, no to zależałoby mi na tym, żeby to zawrzeć na spółkę z kapitałem pięć tysięcy a nie na własną działalność i odpowiadać samym sobą”.

Prezes Urzędu ustalił ponadto, że Przedsiębiorca może przekazywać konsumentom, w trakcie zawierania umowy na podstawie wzorca umowy pn. „UMOWA INWESTYCYJNA”, nieprawdziwe informacje dotyczące pojazdów, których właścicielami mają zostać konsumenci.

W stosowanym przez Przedsiębiorcę wzorcu umowy pn. „UMOWA INWESTYCYJNA” znajdują się postanowienia o następującej treści (dowód: karty 147-149, 176-182):

§1 PRZEDMIOT UMOWY

„Inwestor oświadcza, że stał się właścicielem pojazdu wskazanego przez Projektodawcę, zgodnie z fakturą zakupu nr ... z dn. (...)

Specyfikacja Pojazdu będącego przedmiotem Umowy Inwestycyjnej:

Marka ...

Model ...

Rok produkcji ... Przebieg ...

Nr VIN ...

zwanego dalej Pojazdem.

§ 2 ust. 1

Inwestor zobowiązuje się i potwierdza nabycie pojazdu wskazanego przez Projektodawcę w kwocie (...).

§ 2 ust. 2

Inwestor oddaje w najem Projektodawcy Pojazd opisany w pkt 1”.

Przedsiębiorca wskazał na fakturze oraz w przygotowanej do podpisu przez konsumenta umowie konkretny numer VIN pojazdu (dowód: karty 176, 183). Przedsiębiorca

postugiwał się numerami VIN, mimo że pojazdy nie zostały jeszcze zakupione, nie były w dyspozycji Przedsiębiorcy i nie mogły stać się własnością konsumenta po zawarciu przez niego umowy i wniesieniu opłaty. W umowie przedstawionej do podpisu przez Przedsiębiorcę, zabezpieczonej podczas kontroli, w polu dotyczącym numeru VIN podano następujący numer: LHJ[informacja prawnie chroniona]. Miał on, zgodnie z przedstawioną przez Przedsiębiorcę umową, dotyczyć pojazdu marki TAO MOTOR KING, model FOURCRAFT FARMER 250 cm3 2x4, rok produkcji 2021. Jak jednak wskazują informacje dostępne na portalach przeznaczonych do weryfikacji nr VIN pojazdów⁷ww. numer VIN dotyczy pojazdu marki Bashan:

Informacja skrócona

Wstępna identyfikacja pojazdu

LHJ [REDACTED]	 Bashan ATV250
----------------	---

Potwierdzają to również dane dostępne na stronie <https://vpic.nhtsa.dot.gov/> należącej do Departamentu Transportu Stanów Zjednoczonych. Numer VIN rozpoczynający się od oznaczeń LHJ jest oznakowaniem pojazdów marki Bashan⁸. Numer VIN właściwy dla pojazdów TAO powinien rozpoczynać się od oznaczenia L9N⁹.

Podczas kontroli „tajemniczy klient” przeprowadzonej w dniu 11 czerwca 2021 r. w celu podjęcia czynności zmierzających do zakupu usługi inwestycyjnej polegającej na nabyciu i oddaniu pojazdu w odpłatny najem, od Przedsiębiorcy zebrano wyjaśnienia w zakresie ww. działalności. Przedsiębiorca został zapytany w jaki sposób określa numery VIN pojazdów. Początkowo odmówił udzielenia odpowiedzi na to pytanie, jednak następnie na własną prośbę złożył dodatkowe wyjaśnienia w tym zakresie. Przedsiębiorca oświadczył, że pojazdy nie są homologowane, nie są więc dopuszczone do ruchu miejskiego, a zatem numer VIN można na taki pojazd nanieść w formie tabliczki znamionowej. Przedsiębiorca oświadczył także, w odpowiedzi na pytanie kontrolującego, że wobec powyższego pojazdy nie podlegają ubezpieczeniu OC (dowód: nagranie o numerze RECO0010, karta 175a).

Jednocześnie w Umowie inwestycyjnej Nr ewidencyjny: 0110/2021 przedstawionej kontrolującemu został zawarty §3 pkt 1 lit. g), zgodnie z którym: „Na Projektodawcy ciąży obowiązek wykupienia ubezpieczenia od NNW (następstw nieszczęśliwych wypadków) oraz ubezpieczenia OC” (dowód: karta 177).

Dalej, w trakcie rozmowy zarejestrowanej w toku czynności zmierzających do zakupu towaru w trybie art. 105ia uokik podczas spotkania z [informacja prawnie chroniona] w dniu 11 czerwca 2021 r. w Warszawie, Przedsiębiorca przyznał, że nie ma możliwości ubezpieczenia pojazdu (dowód: nagranie o numerze RECO0010, karta 175a):

„JL: Tego się nie ubezpiecza, ponieważ to nie uczestniczy w ruchu, że tak powiem no drogowym.

⁷ Informacje pochodzą ze strony <https://www.autodna.pl>, dane na dzień 17 lipca 2023 r.

⁸ <https://vpic.nhtsa.dot.gov/mid/home/displayfile/B1937577-04FD-403B-AFC8-BEDECEDD3222>, dostęp na dzień 22.09.2023 r.

⁹ <https://vpic.nhtsa.dot.gov/mid/home/displayfile/59738dce-a6c4-42c7-9a14-222a336a5358>, dostęp na dzień 22.09.2023 r.

Drugi pracownik Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów dokonujący czynności zmierzających do zakupu towaru w trybie art. 105ia uokik (dalej: „AK”): A od odpowiedzialności cywilnej, kradzieży, takie rzeczy, nie?

JL: Ale odpowiedzialności cywilnej?

AK: Gdyby coś się stało, przypuśćmy no wypadek byłby quadem, ewentualnie no ukradziono by go nawet, to od kradzieży się go nie ubezpiecza?

JL: Od kradzieży się nie ubezpiecza czegoś takiego, ponieważ nie ma dowodu rejestracyjnego, nie da się tego urzędzenia w ten sposób zabezpieczyć, ubezpieczyć”.

Co więcej, mimo zawarcia w § 2 ust. 1 Umowy postanowienia o treści „Inwestor zobowiązuje się i potwierdza nabycie pojazdu wskazanego przez Projektodawcę w kwocie (...)”, Przedsiębiorca w toku kontroli w dniu 11 czerwca 2021 r. stwierdził (dowód: nagrania o numerze RECO0009 i RECO0010 karta 175a):

„TD: A kto, z kim Pan, z jakim przedsiębiorcą Pan współpracuje jeśli chodzi o dostawę tych pojazdów? Kto je sprowadza, kto je tutaj fizycznie dostarcza?

JL: Allegro, tak jak Panu przed chwilą pokazałem swój telefon, po wpisaniu fourcraft podstawiają się oferty, jest sześć czy siedem firm, po dokonaniu przelewu pod wskazany adres przywożą sprzęt.

TD: Czyli to, ale okej, ale czy już są jakieś firmy, z którymi Pan już zaczął współpracować albo rozmawiać, jeżeli chodzi o dostawę tych sprzętów?

JL: W zasadzie, no to poza kontaktem telefonicznym do tych firm, ustaleniem cen ewentualnych rabatów przy zakupie to nie, jest firma bodajże w Ciechanowie, która ma najbardziej z tego co się orientowałem atrakcyjną ofertę cenową, jeżeli chodzi o te quady.

JL: mają stronę internetową, dzwoniłem tam kiedyś, rozmawiałem, mają asortyment dostępny, więc w momencie kiedy pojawiłby się, osoba która chciałaby podpisać taką umowę inwestycyjną, bezpośrednio importer jest w stanie w przeciągu dwóch-trzech dni dostarczyć taką maszynę pod wskazany adres.

TD: Ale zgodnie jakby z Pana strategią czy etapami tych czynności po zawarciu umowy inwestycyjnej, właśnie proszę opisać te etapy zawierania umowy inwestycyjnej, co się po podpisaniu dzieje? Oczywiście mówię o podpisaniu z konsumentem, inwestorem.

JL: Znaczący hipotetycznie tak?

TD: No hipotetycznie, hipotetycznie, tak.

JL: No po przelaniu środków przez inwestora z tych środków zakupywany jest quad zgodnie z przesłaną w mailu do inwestora ofertą, zgodnie ze specyfikacją”.

Oceniając przedstawiony stan faktyczny Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Interes publiczny

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania prowadzi do wniosku, iż w przedmiotowej sprawie należy przypisać Przedsiębiorcy stosowanie praktyk

naruszających zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

Stosownie do art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ochrona interesów przedsiębiorców i konsumentów podejmowana jest w ramach działań Prezesa Urzędu w interesie publicznym. Ingerencja Prezesa Urzędu ma na celu ochronę interesów zbiorowości, a nie wprost poszczególnych, indywidualnych uczestników rynku. Naruszenie interesu publicznego stanowi bezwzględny warunek uznania kompetencji Prezesa Urzędu do rozstrzygnięcia określonej sprawy. Interes publiczny zostaje naruszony wówczas, gdy działania przedsiębiorcy godzą w interesy ogólnospołeczne i dotyczą szerokiego kręgu uczestników rynku, zaburzając jego prawidłowe funkcjonowanie. Interes publiczny wymaga, aby zapewniona była ochrona konsumentów w procesie zawierania i następnie wykonywania umów.

W ocenie Prezesa Urzędu, rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny. Wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy szukają alternatywnych sposobów inwestowania. Publikowane przez Przedsiębiorcę na stronie internetowej oraz w mediach społecznościowych informacje o usługach inwestycyjnych mogły dotrzeć do szerokiego grona konsumentów. Potencjalnie zatem każdy z ww. konsumentów mógłby być objęty zachowaniem rynkowym Przedsiębiorcy kwestionowanym przez Prezesa Urzędu w niniejszej decyzji.

Działania Przedsiębiorcy nie dotyczą więc interesów poszczególnych osób, których sprawy miałyby charakter jednostkowy, indywidualny i nie dający się porównać z innymi, ale szerszego kręgu konsumentów, których sytuacja jest identyczna. Naruszenie interesu publicznoprawnego przejawia się tym samym w naruszeniu zbiorowego interesu konsumentów. W niniejszej sprawie istnieją zatem podstawy do oceny zachowania Przedsiębiorcy pod kątem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów

Zgodnie z art. 24 ust. 1 uokik zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Jak wynika z art. 24 ust. 2 uokik, za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów może zostać uznane wyłącznie takie działanie przedsiębiorcy, które spełnia łącznie następujące przesłanki:

- jest sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami,
- godzi w zbiorowe interesy konsumentów.

W otwartym katalogu zakazanych praktyk ustawodawca umieścił m.in.: naruszenie obowiązku udzielenia konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji (art. 24 ust. 2 pkt 2 uokik) oraz nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji (art. 24 ust. 2 pkt 3 uokik). Nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów (art. 24 ust. 3 uokik).

Interes konsumentów należy rozumieć jako interes prawny (a nie faktyczny), a więc uznany przez ustawodawcę jako zasługujący na ochronę i zabezpieczenie. Pojęcie to obejmuje swym zakresem prawo konsumentów do uczestniczenia w przejrzystych i niezakłóconych przez przedsiębiorcę warunkach rynkowych, zapewniających konsumentom możliwość dokonywania transakcji przy całkowitym zrozumieniu, jaki jest ich rzeczywisty sens ekonomiczny i prawny na etapie przedkontraktowym i w czasie wykonywania umowy. Efektem naruszenia interesu prawnego może być naruszenie również *stricte* ekonomicznych interesów konsumentów (o wymiarze majątkowym). Godzenie w zbiorowe interesy

konsumentów może polegać zarówno na ich naruszeniu, jak i na zagrożeniu ich naruszenia. Nie jest zatem konieczne ustalenie, że którykolwiek z konsumentów został rzeczywiście poszkodowany wskutek stosowanej przez przedsiębiorcę praktyki.

Przez zbiorowy interes należy rozumieć interes dotyczący ogółu (zbiorowości), którego naruszenie ma miejsce, gdy skutkami działań bądź zaniechań przedsiębiorcy dotknięty jest pewien krąg uczestników rynku - konsumentów. Zachowanie przedsiębiorcy godzące w zbiorowe interesy konsumentów jest w stanie wywołać niekorzystne następstwa w odniesieniu do każdego z konsumentów - nie zaś jedynie określonego konsumenta - i zagraża ono, przynajmniej potencjalnie, interesom każdego z członków zbiorowości konsumentów. Zaistnienie przesłanki naruszenia zbiorowego interesu konsumenta nie jest przy tym bezpośrednio uzależnione od liczby konsumentów, których interesy zostały naruszone wskutek działań przedsiębiorcy.

W ocenie Prezesa Urzędu wskazane w niniejszej decyzji zachowania Przedsiębiorcy godzą w zbiorowe interesy konsumentów. Skutkami działań Przedsiębiorcy dotknięty jest nieokreślony krąg podmiotów, co w odniesieniu do zarzucanych Przedsiębiorcy praktyk oznacza konsumentów, do których kierowane były komunikaty dotyczące możliwości inwestycji „z zabezpieczeniem”, zatem każdy z konsumentów mógłby być objęty zachowaniem rynkowym Przedsiębiorcy kwestionowanym przez Prezesa Urzędu w niniejszej decyzji. Co prawda informacje były kierowane do konsumentów przez Spółkę ARB, ale [*informacja prawnie chroniona*] sam zaproponował zainteresowanemu klientowi zawarcie umowy z nim jako Przedsiębiorcą. Potencjalnie każdy konsument zapoznając się z treścią strony internetowej www.inwestycje4x4.pl lub „Zainwestuj w marzenia” na portalu społecznościowym Facebook mógł podjąć kontakt w celu zawarcia umowy, w której wskazane byłyby informacje identyfikujące pojazd w sposób nierzetelny. Ustalenia Prezesa Urzędu wskazują, że byłoby tak niezależnie od tego czy stroną oferowanej umowy byłaby Spółka ARB czy [*informacja prawnie chroniona*]. Choć na ww. stronach Spółki promowana była w dalszym ciągu oferta inwestycyjna, organy reprezentacji Spółki były nieobsadzone. W tej sytuacji, aby skutecznie zawrzeć umowę, [*informacja prawnie chroniona*] musiał wskazać siebie (jako osobę fizyczną prowadzącą działalność) jako stroną umowy.

Wskazać tu też należy, że definicje nieuczciwych praktyk rynkowych oraz praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów nie opierają się na kryterium ilościowym, a w konsekwencji liczba skarg, czy szerzej - stwierdzonych przypadków - nie ma znaczenia dla kwalifikacji zachowania przedsiębiorcy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2020 roku, w sprawie o sygn. akt I NSK 28/19).

Status przedsiębiorcy

Zgodnie z art. 4 pkt 1 uokik pod pojęciem przedsiębiorcy należy rozumieć przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2023 r. poz. 221). W myśl art. 4 ust. 1 ww. ustawy przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonująca działalność gospodarczą. Działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły (art. 3 ww. ustawy).

[*informacja prawnie chroniona*] jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą pod firmą [*informacja prawnie chroniona*] TOTAL FINANCE jest wpisany do CEIDG, [*informacja prawnie chroniona*]. Miejszem wykonywania działalności gospodarczej jest Warszawa, [*informacja prawnie chroniona*]. Przedsiębiorca wykonuje działalność wspomagająca usługi finansowe, z wyłączeniem ubezpieczeń i funduszów emerytalnych (kod PKD 66.19.Z). Te same dane identyfikujące znajdowały się na przedstawionym przez

Przedsiębiorcę wzorcu umowy (por. str. 6 niniejszej decyzji). A jego tożsamość została potwierdzona w toku kontroli „tajemniczy klient”, kiedy to okazał on dowód osobisty.

Tym samym, Przedsiębiorca przy wykonywaniu działalności gospodarczej podlega rygorom określonym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów i jego działania mogą podlegać ocenie w aspekcie naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Sprzeczność z prawem lub dobrymi obyczajami

Odnosząc się do kolejnej z przesłanek - stwierdzić należy, że bezprawność działania przedsiębiorcy rozumiana jest jako sprzeczność zachowania z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa lub sprzeczność z dobrymi obyczajami. Należy przyjąć, że „zachowanie sprzeczne z prawem” to działanie lub zaniechanie bezprawne, sprzeczne z nakazem lub zakazem zawartym w ustawie, rozporządzeniu wydanym na podstawie i dla wykonania ustawy, umową międzynarodową mającą bezpośrednie zastosowanie w stosunkach wewnętrznych oraz z zasadami współżycia społecznego. Bezprawność, rozumiana jako sprzeczność z prawem, jest czynnikiem o charakterze obiektywnym, tj. niezależnym od wystąpienia szkody, czy też zamiaru po stronie przedsiębiorcy dopuszczającego się działań bezprawnych. Bezprawność jest taką cechą działania, która polega na jego sprzeczności z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa¹⁰.

W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z zachowaniem przedsiębiorcy sprzecznym z prawem. Kwestionowane działania Przedsiębiorcy polegają na naruszeniu przepisów ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 845; dalej: „upnpr”).

Należy przy tym podkreślić, że w związku z wejściem w życie w dniu 1 stycznia 2023 r. Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw z dnia 1 grudnia 2022 r. (Dz.U. z 2022 r. poz. 2581) oraz wejściem w życie w dniu 20 maja 2023 r. Ustawy o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz niektórych innych ustaw z dnia 9 marca 2023 r. (Dz.U. z 2023 r. poz. 852), zostały wprowadzone zmiany w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów, prawie telekomunikacyjnym oraz ustawie o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Niemniej postępowanie administracyjne zakończone niniejszą decyzją zostało wszczęte w dniu 11 października 2022 r., w związku z czym stosuje się do niego przepisy obowiązujące przed 1 stycznia 2023 r.

Nieuczciwe praktyki rynkowe

Zgodnie z art. 2 pkt 4 upnpr przez praktykę rynkową rozumie się działanie lub zaniechanie przedsiębiorcy, sposób postępowania, oświadczenie lub informację handlową, w szczególności reklamę i marketing, bezpośrednio związane z promocją lub nabyciem produktu przez konsumenta. Art. 2 pkt 3 upnpr stanowi, że przez produkt rozumie się każdy towar lub usługę, w tym nieruchomości, prawa i obowiązki wynikające ze stosunków prawnych.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 upnpr praktyka rynkowa stosowana przez przedsiębiorców wobec konsumentów jest nieuczciwa, jeżeli jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy dotyczącej produktu, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu.

¹⁰ por. *Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Komentarz*, pod red. J. Szwejki, CH Beck, Warszawa 2000, s. 117-118.

Stosownie do brzmienia art. 4 ust. 2 zdanie pierwsze upnr za nieuczciwą praktykę rynkową uznaje się w szczególności praktykę rynkową wprowadzającą w błąd oraz agresywną praktykę rynkową, a także stosowanie sprzeczne z prawem kodeksu dobrych praktyk. Zgodnie z art. 4 ust. 2 zdanie drugie upnr wymienione w tym przepisie praktyki nie podlegają ocenie w świetle przesłanek określonych w art. 4 ust. 1 upnr.

Ustawodawca dokonał konkretyzacji ogólnego zakazu nieuczciwych praktyk rynkowych przez wskazanie nazwanych praktyk rynkowych. Zalicza się do nich m.in. **praktyki rynkowe wprowadzające w błąd**.

Praktykę rynkową uznaje się za działanie wprowadzające w błąd, jeżeli działanie to w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął (art. 5 ust. 1 upnr). Interpretując pojęcie praktyki wprowadzającej w błąd należy stwierdzić, że jest to każda praktyka, która w jakikolwiek sposób, w tym również przez swoją formę, wywołuje skutek w postaci co najmniej możliwości wprowadzenia w błąd przeciętnego konsumenta, do którego jest skierowana i która może zniekształcić jego zachowanie rynkowe¹¹.

W literaturze przyjmuje się, że wprowadzenie w błąd ma charakter abstrakcyjny, a jego stwierdzenie nie wymaga zaistnienia jednostkowej dezinformacji. Dokonanie oceny wprowadzenia w błąd zawsze wymaga odniesienia do adresata, którym jest przeciętny konsument. Jeśli zatem w przeświadczeniu przeciętnego konsumenta powstaną wyobrażenia (obiektywnie sprawdzalne, a nie wyłącznie subiektywnie odczuwalne) dotyczące praktyki rynkowej stosowanej przez przedsiębiorcę, które nie odpowiadają rzeczywistości, mamy do czynienia z wprowadzeniem w błąd. Wprowadzenie w błąd przez praktykę rynkową zawsze zmierza do wytworzenia w świadomości konsumenta mylnego obrazu rzeczywistości. Zawsze też jest ono związane z określonymi elementami, które wprowadzają w błąd, wskazanymi przykładowo w art. 5 ust. 3 pkt 1-6 upnr oraz sposobem wprowadzenia w błąd (art. 5 ust. 2 pkt 1-4 upnr), które potencjalnie mogą lub wpływają na podjęcie przez konsumenta decyzji rynkowej. Za warunek *sine qua non* wprowadzenia w błąd należy uznać wpływ praktyki rynkowej na decyzje konsumenta co do nabycia produktu (potencjalna lub realna możliwość podjęcia przez konsumenta decyzji rynkowej, której nie podjąłby, gdyby nie został wprowadzony w błąd).

W myśl art. 2 pkt 7 upnr za decyzję dotyczącą umowy rozumie się podejmowaną przez konsumenta decyzję, co do tego, czy, w jaki sposób i na jakich warunkach dokona zakupu, zapłaci za produkt w całości lub w części, zatrzyma produkt, rozporządzi nim lub wykona uprawnienie umowne związane z produktem, bez względu na to, czy konsument postanowi dokonać określonej czynności, czy też powstrzymać się od jej dokonania.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 pkt 1 upnr wprowadzającym w błąd działaniem może być w szczególności rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji, zaś wprowadzające w błąd działanie może w szczególności dotyczyć ryzyka i korzyści związanych z produktem (art. 5 ust. 3 pkt 2 upnr).

Model przeciętnego konsumenta

Praktyki Przedsiębiorcy określone w punktach I.1. i I.2. sentencji niniejszej decyzji podlegają ocenie z punktu widzenia ustalonego modelu przeciętnego konsumenta. Zgodnie z art. 2 pkt 8 upnr, ilekroć w ustawie jest mowa o przeciętnym konsumentie rozumie się przez to konsumenta, który jest dostatecznie dobrze poinformowany, uważny i ostrożny; oceny dokonuje się z uwzględnieniem czynników społecznych, kulturowych, językowych i przynależności danego konsumenta do szczególnej grupy konsumentów, przez którą rozumie

¹¹ Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 lutego 2015 r., sygn. akt: VI ACa 567/14.

się dającą się jednoznacznie zidentyfikować grupę konsumentów, szczególnie podatną na oddziaływanie praktyki rynkowej lub na produkt, którego praktyka rynkowa dotyczy, ze względu na szczególne cechy, takie jak wiek, niepełnosprawność fizyczna lub umysłowa. Wzorzec przeciętnego konsumenta nie jest więc stały, zmienia się bowiem w zależności od okoliczności konkretnego przypadku.

Definicja przeciętnego konsumenta zamieszczona w ustawie o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym jest wynikiem dorobku orzeczniczego Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej również „TSUE” lub „Trybunał”). Stopniowy rozwój orzecznictwa TSUE doprowadził do utrwalenia modelu konsumenta jako konsumenta rozważnego, przeciętnie zorientowanego, mającego prawo do rzetelnej informacji niewprowadzającej w błąd, zawierającej wszelkie niezbędne dane wynikające z funkcji i przeznaczenia danego towaru. Na każdym etapie zawarcia umowy przeciętny konsument ma prawo odbierać kierowane do niego przekazy w sposób dosłowny zakładając, że przedsiębiorca, od którego pochodzą, przekazuje mu informacje w sposób dostatecznie jasny, jednoznaczny i niewprowadzający w błąd. W świetle orzecznictwa Trybunału, poziom percepcji i uwagi konsumenta różni się w zależności od tego, jakiego produktu dotyczy praktyka rynkowa oraz w jakich okolicznościach produkt ten jest nabywany¹².

Oferta dotycząca zawarcia umowy inwestycyjnej skierowana jest do niedookreślonej liczby osób fizycznych (osób pełnoletnich), czyli także i do konsumentów, którzy zawierają umowę w celu bezpośrednio niezwiązanym z działalnością gospodarczą. Potencjalnym nabywcą może być każda pełnoletnia osoba, niezależnie od dochodów czy miejsca zamieszkania. W niniejszej sprawie za przeciętnego konsumenta uznano osobę, która jest dostatecznie dobrze poinformowana, uważna i ostrożna przy kontaktach z przedsiębiorcami, przy uwzględnieniu jednak ww. ograniczeń charakterystycznych dla konsumentów działających w zaufaniu do profesjonalistów.

Przeciętnym konsumentem jest osoba, która nie ma doświadczenia w inwestowaniu lub posiada niewielkie doświadczenie, ale jest zainteresowana nowymi rozwiązaniami w dziedzinie inwestowania i śledzi media społecznościowe lub ogólnodostępne informacje w sieci Internet w celu uzyskania informacji na ten temat i poszerzenia swojej wiedzy w interesującym go zakresie. Są to również osoby, które z uwagi na niską stopę zwrotu tradycyjnych sposobów oszczędzania/inwestowania zgromadzonego kapitału szukają alternatywnych rodzajów inwestycji, w szczególności w postaci tzw. „pasywnego zarabiania”. Są to więc konsumenci, którzy jednak potrafią zrozumieć kierowane do nich informacje oraz umieją podjąć - w oparciu o ten przekaz - świadomą decyzję co do oferty i produktów, jeżeli tylko wiedza ta przekazana jest im w sposób zrozumiały i jednoznaczny.

Na podstawie udzielanych przez Przedsiębiorcę informacji i komunikatów publikowanych na stronie internetowej Przedsiębiorcy oraz portalu społecznościowym Facebook przeciętny konsument mógł przypuszczać, że zostanie mu wypłacony zysk (a więc kapitał wraz z oczekiwaną stopą zwrotu) w zapowiadanej wysokości oraz przede wszystkim, że nie istnieje ryzyko braku zwrotu zainwestowanych środków pieniężnych w inwestycje. Konsument nie mógł przypuszczać, że ryzyko całkowitej lub częściowej utraty zainwestowanych środków jest znaczne. Natomiast Przedsiębiorca, znając rzeczywiście obowiązujące regulacje i otoczenie prawne, oraz będąc świadomym ryzyka wiążącego się z oferowanymi inwestycjami, wprowadzał konsumentów w błąd.

Praktyka określona w punkcie I.1. sentencji niniejszej decyzji

¹² Por. C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer Rec. 1999, s. I-3819, pkt 26; C-299/99 Philips Rec. 2002, s. I-5475, pkt 63, a także wyroki z 2007 r. w sprawach C-353/03 Nestle przeciwko Mars, pkt 25; T-241/05 Procter & Gamble, pkt 43; T-33/04 House of DonutInt, pkt 50-51.

Prezes Urzędu uznał za naruszające zbiorowe interesy konsumentów praktyki stosowane przez Przedsiębiorcę, polegające na przekazywaniu konsumentom, w związku z proponowaniem zawarcia umowy na podstawie wzorca pn. „Umowa inwestycyjna”, nieprawdziwych informacji wskazujących na pewny zysk, a tym samym na bezpieczeństwo i niewystępowanie ryzyka w postaci braku zwrotu zainwestowanych środków pieniężnych w odniesieniu do określonej w ww. umowie inwestycji polegającej na zakupie pojazdu i oddaniu go w najem w zamian za comiesięczny czynsz.

W trakcie postępowania wyjaśniającego ustalono, że Przedsiębiorca w toku oferowania inwestycji rozpowszechniał nieprawdziwe informacje co do jej bezpieczeństwa poprzez przekazywanie konsumentom informacji sugerujących, że ww. inwestycja cechuje się wysokim stopniem bezpieczeństwa, dużym zyskiem, nie ma zaś ryzyka utraty zainwestowanych środków. Oferowanie zawarcia umowy inwestycyjnej odbywało się za pośrednictwem strony internetowej, mediów społecznościowych, a po nawiązaniu kontaktu z [informacja prawnie chroniona] w formie rozmów telefonicznych i wiadomości mailowych.

Potencjalni klienci w toku oferowania inwestycji nie byli właściwie informowani o jej specyfice (oferta inwestycji nadal zamieszczona jest na portalu społecznościowym Facebook, pod nazwą „Zainwestuj w marzenia”, jednak od października 2021 r. na profilu nie były zamieszczane żadne nowe posty). Przedsiębiorca zapewniał konsumentów o bezpieczeństwie oferowanej inwestycji oraz pewnym zysku.

[informacja prawnie chroniona] oferował konsumentom zawarcie umowy z nim samym jako przedsiębiorcą prowadzącym indywidualną działalność gospodarczą, przy jednoczesnym przedstawieniu konsumentowi oferty tożsamej co do przedmiotu i zakresu z ofertą Spółki ARB. [informacja prawnie chroniona] podkreślał, że taka umowa, w której stroną nie jest Spółka ARB, lecz on sam - jako Przedsiębiorca prowadzący indywidualną działalność gospodarczą - jest dla konsumenta bezpieczniejsza, gdyż wówczas Przedsiębiorca odpowiada swoim majątkiem, nie zaś do wysokości majątku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. W ten sposób starał się utwierdzić konsumenta w przekonaniu budowanym w oparciu o treści przekazów marketingowych, że inwestycja ta jest bezpieczna i pewna także z uwagi na fakt, że stroną umowy będzie osoba fizyczna. [informacja prawnie chroniona] w korespondencji mailowej z potencjalnym klientem wskazał, że gdyby nie wierzył w 100% w powodzenie oferowanej inwestycji to nie ryzykowałby swoim majątkiem. Oferowane przez [informacja prawnie chroniona] zawarcie umowy inwestycyjnej z nim jako przedsiębiorcą prowadzącym indywidualną działalność gospodarczą miało w założeniu zbudować u konsumenta poczucie bezpieczeństwa i zaufania, a w konsekwencji wpłynąć na decyzję o zawarciu umowy, z uwagi na przedstawienie takiej sytuacji jako dodatkowego „zabezpieczenia”. Zapewnienia te miały zatem wywołać u konsumenta przeświadczenie, że inwestycja jest bezpieczna, pewna i nie wiąże się z jakimkolwiek ryzykiem.

Przedsiębiorca zapewniał zatem osobę dokonującą czynności zmierzających do zakupu towaru w trybie art. 105ia uokik o braku ryzyka związanego z inwestycją. Wskazywał, że na rynku obserwuje bardzo duże zainteresowanie wynajmem pojazdów typu quad, podkreślał, że w istocie nie ma możliwości, aby konsument poniósł stratę - z wyjątkiem wystąpienia siły wyższej.

W ocenie organu ochrony konsumentów informacja przekazywana przez [informacja prawnie chroniona] na etapie przedkontraktowym mogła zwiększać zaufanie konsumenta do oferowanej usługi i powodować podjęcie decyzji o zawarciu umowy, której nie zawarłby, gdyby wiedział o rzeczywistym ryzyku utraty zainwestowanego kapitału. Posługując się zwrotem „inwestycja z zabezpieczeniem” Przedsiębiorca dawał konsumentom niesłuszne podstawy do przyjęcia, że środki pieniężne zainwestowane w pojazd zapewniają stabilny zysk, nie wspominając przy tym o ryzyku związanym z taką „inwestycją”.

Zdaniem Prezesa Urzędu przeświadczenie o bezpieczeństwie inwestycji stanowi silny determinant wpływający na podjęcie decyzji o zawarciu umowy. Konsumentom zainteresowani zawarciem umowy z Przedsiębiorcą byli przekonani o tym, że przedmiotowa inwestycja nie wiąże się z ryzykiem utraty kapitału, ponieważ takie informacje otrzymali od Przedsiębiorcy.

Oferując konsumentom zawarcie umowy na podstawie wzorca umowy pn. „UMOWA INWESTYCYJNA” Przedsiębiorca wyeksponował korzyści jakie konsument uzyska w następstwie podpisania oferowanej umowy. Przedsiębiorca skupiał się na korzyściach finansowych oraz informacjach o przejęciu przez niego wszystkich kosztów ubezpieczenia i utrzymania samochodu.

Konsumentom były przedstawiane informacje o możliwości uzyskania znacznego zysku, jeśli zdecydowałoby się na podpisanie umowy. Przedsiębiorca podkreślał, że konsument nie musi się o nic martwić, bowiem wszystkim zajmuje się Przedsiębiorca, zaś konsument ma tylko czekać na comiesięczny wpływ i liczyć zyski z najmu pojazdu bądź pojazdów. Przedsiębiorca nawiązywał przy tym do oferty przedstawionej na stronie internetowej i portalu społecznościowym Facebook takiej jak: „*Państwo nie martwią się o nic, to my zajmujemy się ubezpieczeniem, serwisem, wynajmem.*” Przedsiębiorca nie informował konsumentów o zagrożeniach związanych z realizacją umowy i ewentualnych stratach z tego tytułu. Ekspozując powyższe informacje, a pomijając ryzyko związane z realizacją zawartej umowy Przedsiębiorca przedstawiał konsumentom wizję spodziewanego stałego zysku w danym okresie czasu. Po tych informacjach konsument mógł być przekonany, że podejmuje racjonalną decyzję w oparciu o rzetelne dane i prognozy, z Przedsiębiorcą doświadczonym, znającym rynek.

Nadto, w toku kontroli, Przedsiębiorca był pytany przez osobę występującą w roli konsumenta o ryzyko, możliwe straty i niepowodzenie inwestycji. [*informacja prawnie chroniona*] zapewniał wówczas, że inwestycja jest w pełni bezpieczna i nie ma możliwości niepowodzenia. Podkreślał, że inwestycja mogłaby się nie udać jedynie przypadku zaistnienia szczególnych okoliczności takich jak - kolejna fala pandemii czy katastrofa naturalna. Innymi słowy zapewniał konsumenta o bezpieczeństwie inwestycji, podkreślając, że do jej niepowodzenia mogłoby dojść jedynie w przypadku zaistnienia siły wyższej. Konsument uzyskiwał zatem jasny komunikat - zysk jest pewny.

Analizowana praktyka Przedsiębiorcy w ocenie Prezesa Urzędu mogła wprowadzać konsumentów w błąd, ponieważ informacje udzielane w toku oferowania inwestycji były nieprawdziwe. Konsument otrzymywał od Przedsiębiorcy jednoznaczny komunikat wskazujący na bezpieczeństwo inwestycji. W procesie zawierania umowy konsument nie był informowany o tym, że przedmiotowa inwestycja może wygenerować straty. Informacja taka nie pojawiała się nawet na wyraźne pytanie konsumenta. Bazując na informacjach otrzymanych od Przedsiębiorcy konsument mógł wierzyć w to, że niezależnie od okoliczności nie straci on zainwestowanych środków.

Jak wskazano wyżej, Przedsiębiorca w toku oferowania zawarcia umowy odnosił się do komunikacji marketingowej Spółki ARB. Wskazana we wcześniejszej części uzasadnienia grafika „*Gwarantowana stopa zwrotu: 20%*” ukazuje uproszczony sposób prezentowania informacji dotyczących inwestycji. Zwrócono bowiem uwagę wyłącznie na kwotę, którą konsument musiałby zainwestować tj. 10.000 zł oraz zysk w kwocie 2.000 zł po 12 miesiącach. Opis ten został opatrzony hasłami takimi jak: „*Masz to w Banku? Nie! A u nas masz to JAK W BANKU.*”, które mają oddziaływać na konsumenta utwierdzając go w przekonaniu, że inwestycja ta jest bezpieczna, a nadto przyniesie większy zysk niż formy inwestycji oferowane przez banki: „*W ARB dbamy o to, aby każda inwestycja przynosiła największy zwrot. Inwestując z nami w wypożyczalnię pojazdów terenowych, możesz cieszyć się zwrotem kapitału na poziomie 20% rocznie. To dużo więcej niż zwykła lokata w Banku.*” Tak skonstruowana oferta ma więc skusić potencjalnego odbiorcę szybkim i dużym zyskiem. Oferujący ukazuje zatem propozycję tej inwestycji w opozycji w zakresie zysku do produktów oferowanych przez banki - np. lokat, zaś w zakresie stabilności i pewności odwołuje się wprost

do instytucji banku, która w powszechnej świadomości konsumentów kojarzy się z instytucją godną zaufania.

Inwestycje finansowe cechuje ryzyko, które jest składową kilku ryzyk właściwych dla danej inwestycji, np. ryzyka związanego bezpośrednio z podmiotem, któremu powierzane są środki, czy ryzyka związanego ze sposobem lub formą ulokowania środków oraz podmiotem „gwaranta” inwestycji. Do grupy tych ryzyk w przedmiotowej sprawie należy zaliczyć dodatkowo:

1. ryzyko braku odpowiedniego zabezpieczenia inwestycji przez Przedsiębiorcę, w tym sprzeczne informacje dotyczące ubezpieczenia pojazdu - w umowie wskazane jest, że to Przedsiębiorca jest odpowiedzialny za ubezpieczenie pojazdu, jednak w toku kontroli Przedsiębiorca wskazał, że pojazdy tego typu nie podlegają ubezpieczeniu OC,
2. związek Przedsiębiorcy ze Spółką ARB, która nie ma zarządu, a tym samym nie jest wiadome, kto ją reprezentuje,
3. sposób zawierania umowy - konstrukcja umowy, która przewiduje, że konsument nabywa towar, którego nie widział, a mimo to musi zapłacić ustaloną cenę na rzecz Przedsiębiorcy oraz oświadcza że jest właścicielem pojazdu,
4. nieprawdziwe informacje dotyczące danych identyfikujących pojazd.

Istotne ryzyko ponoszone przez inwestorów związane jest też bezpośrednio z podmiotem, od którego konsumenci nabywają „gwarantowane” przez ten podmiot inwestycje. Dotyczy ono możliwości niedotrzymania warunków umowy przez Przedsiębiorcę, co nierozdzielnie wiąże się z ryzykiem niewypłacalności.

Niezależnie od powyższego należy zwrócić uwagę, że każda inwestycja jest obciążona ryzykiem według zasady: im wyższa możliwa stopa zwrotu, tym wyższe ryzyko. Jak się wskazuje, za wolne od ryzyka można uznać ewentualnie inwestycje w zakup obligacji skarbowych, można bowiem oczekiwać, że Skarb Państwa jest wypłacalnym dłużnikiem¹³. Za relatywnie bezpieczne należy uznać również lokaty bankowe, w zakresie, w jakim objęte są gwarancjami Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. Ryzyko ponoszone przez inwestora korzystającego z oferty inwestycyjnej Przedsiębiorcy jest więc znacznie wyższe niż np. przy dokonywaniu inwestycji w instrumenty dłużne emitowane przez Skarb Państwa lub przy zawieraniu umów o lokatę bankową. Przedsiębiorca całkowicie bezpodstawnie, wbrew zasadom i warunkom funkcjonowania rynku finansowego przypisał swojej działalności oraz zarządzanym przez Spółkę aktywom nieprawdziwą właściwość - tj. brak ryzyka, co z kolei miałoby oznaczać brak możliwości utraty zainwestowanych przez konsumentów środków.

W opinii organu ochrony konsumentów prezentowane przez Przedsiębiorcę informacje dotyczące bezpieczeństwa umowy nazywanej „umową inwestycyjną” miały na celu zniwelować obawy konsumentów i skłonić ich do zawarcia umowy, mimo że Przedsiębiorca zdawał sobie sprawę, że nie wprowadził żadnych mechanizmów, które gwarantowałyby konsumentom brak straty zainwestowanych środków.

Wobec powyższego Prezes Urzędu uznał, że Przedsiębiorca [*informacja prawnie chroniona*] rozpowszechniał nieprawdziwe informacje wskazujące na bezpieczeństwo i niewystępowanie ryzyka braku zwrotu zainwestowanych środków pieniężnych w odniesieniu do umowy pn. „Umowa inwestycyjna”.

Stosowana przez Przedsiębiorcę praktyka mogła ostatecznie wpłynąć na decyzję dotyczącą zawarcia umowy z Przedsiębiorcą. Gdyby konsument od początku był rzetelnie

¹³ por. K. Jajuga, *Obligacje. Anatomia sukcesu - instytucji i zasady funkcjonowania rynku kapitałowego*, s. 21, www.knf.gov.pl/knf/pl/komponenty/img/Obligacje_2522.pdf, dostęp na dzień 22.09.2023.

informowany o istniejącym ryzyku dotyczącym proponowanej przez Przedsiębiorcę inwestycji, mógłby zdecydować o nieprzystąpieniu do umowy.

Kwestionowana przez Prezesa UOKiK praktyka narusza zarówno ekonomiczne, jak i pozaekonomiczne interesy konsumentów. Przede wszystkim, wskutek otrzymywanych informacji, konsument może podjąć decyzję o zawarciu umowy z którą związane jest ryzyko utraty zainwestowanych środków, co może naruszyć jego interes ekonomiczny. Jednocześnie naruszony jest interes prawny konsumenta, wyrażający się prawem do pełnej, rzetelnej, nieprowadzącej w błąd informacji na każdym etapie kontraktowania.

W ocenie Prezesa Urzędu analizowana praktyka Przedsiębiorcy stanowi nieuczciwą praktykę rynkową o której mowa w art. 5 ust. 1, ust. 2 pkt 1 oraz ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym oraz naruszać art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

Wobec powyższego Prezes Urzędu orzekł jak w pkt I.1. sentencji decyzji.

Praktyka określona w punkcie I.2. sentencji niniejszej decyzji

Prezes Urzędu uznał za naruszające zbiorowe interesy konsumentów praktyki stosowane przez Przedsiębiorcę, polegające na przekazywaniu konsumentom, w trakcie zawierania umowy na podstawie wzorca umowy pn. „UMOWA INWESTYCYJNA”, nieprawdziwych informacji dotyczących pojazdu wskazanego w ww. umowie, polegającej na zakupie pojazdu i oddaniu go w najem w zamian za comiesięczny czynsz.

Odnosząc się do postawionego zarzutu z punktu I.2. sentencji decyzji Prezes Urzędu wskazuje, że w trakcie postępowania wyjaśniającego ustalono, że Przedsiębiorca na etapie zawierania umowy wprowadzał konsumentów w błąd m.in. poprzez przekazywanie konsumentom nieprawdziwych informacji identyfikujących pojazd bądź pojazdy tj. numeru VIN pojazdu, marki pojazdu, jego modelu i roku produkcji. Przedsiębiorca wskazał bowiem na fakturze oraz w umowie, która miała zostać podpisana przez konsumenta, numer VIN pojazdu, mimo że pojazdy nie zostały jeszcze zakupione, nie były w dyspozycji Przedsiębiorcy i nie mogły stać się własnością konsumenta po zawarciu przez niego umowy i wniesieniu opłaty. W umowie przedstawionej do podpisu przez Przedsiębiorcę, zabezpieczonej podczas kontroli, Przedsiębiorca wskazał na następujące dane identyfikacyjne pojazdu: VIN LHJ[*informacja prawnie chroniona*], marka TAO MOTOR KING, model FOURCRAFT FARMER 250 cm³ 2x4, rok produkcji 2021. Jak zostało jednak opisane na stronie 13 niniejszej decyzji, ww. nr VIN rozpoczynający się od oznaczenia LHJ należy do pojazdu zupełnie innego producenta.

Podczas kontroli przeprowadzonej w dniu 11 czerwca 2021 r. polegającej na podjęciu czynności zmierzających do zakupu usługi inwestycyjnej polegającej na nabyciu i oddaniu pojazdu w odpłatny najem, oferowanej przez [*informacja prawnie chroniona*] od Przedsiębiorcy zebrano wyjaśnienia w zakresie ww. działalności. Przedsiębiorca został zapytany w jaki sposób określa numery VIN pojazdów, pierwotnie odmówił udzielenia odpowiedzi na pytanie, jednak następnie na własną prośbę złożył dodatkowe wyjaśnienia w tym zakresie. Przedsiębiorca oświadczył, że pojazdy nie są homologowane, nie są więc dopuszczone do ruchu miejskiego, a zatem numer VIN można na taki pojazd nanieść w formie tabliczki znamionowej. Przedsiębiorca oświadczył także, w odpowiedzi na pytanie kontrolującego, że wobec powyższego pojazdy nie podlegają ubezpieczeniu OC. Jednocześnie [*informacja prawnie chroniona*] podczas przeprowadzonej w dniu 9 czerwca 2021 r. rozmowy telefonicznej wskazywał:

„JL: z określeniem tego, oczywiście tak tylko od razu Panu powiem, że te pojazdy ATV one są wyposażone w numery VIN, więc to jest trochę tak jak z samochodem, tzn. jeżeli zakładać ten czarny scenariusz o którym Pan mówi, ja Pana rozumiem jako inwestora, że takie ma Pan myśli

TD: No tak.

JL: Tak samo jakby Panu zniknął samochód spod bloku czy tam spod domu, to jest na tej samej zasadzie, tzn. że idzie Pan do najbliższej jednostki policji, podaje Pan po prostu umowę, numer VIN i w tym momencie nawet nie Pan się martwi odbiorem tego z danego hotelu”.

Wobec powyższego, w opinii organu ochrony konsumentów, umieszczenie we wzorcu umownym pola z numerem VIN miało w sposób jednoznaczny sugerować konsumentom, iż chodzi o numer identyfikacyjny pojazdu nadany i umieszczony przez producenta, nie zaś numer naniesiony na pojazd przez użytkownika. Świadczą o tym choćby słowa Przedsiębiorcy, który wskazał: ” pojazdy ATV one są wyposażone w numery VIN, więc to jest trochę tak jak z samochodem”. Numer VIN w świadomości konsumentów jest jednoznacznie odbierany jako numer identyfikujący pojazd (Vehicle Identification Number). Materiał dowodowy zebrany w postępowaniu wyjaśniającym wskazuje, że oznaczenie pojazdu będącego przedmiotem inwestycji zostało skonstruowane w sposób wprowadzający konsumentów w błąd.

Zgodnie z art. 2 pkt 58 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1047 ze zm., dalej: „Prawo o ruchu drogowym”) VIN to numer identyfikacyjny pojazdu nadany i umieszczony przez producenta.

Art. 66 ust 3a Prawa o ruchu drogowym określa, że pojazd uczestniczący w ruchu powinien posiadać nadane przez producenta, z zastrzeżeniem art. 66a, cechy identyfikacyjne: 1) numer VIN albo numer nadwozia, podwozia lub ramy. Art. 66a ust. 1 ww. ustawy stanowi, że cechy identyfikacyjne, o których mowa w art. 66 ust. 3a, nadaje i umieszcza producent. Ustęp 2 tego przepisu przewiduje wyjątki od tej zasady, nie ma jednak wśród nich możliwości samodzielnego nadania nr VIN przez właściciela pojazdu.

Przepisy prawa o ruchu drogowym stanowią, że pojazd uczestniczący w ruchu drogowym powinien mieć nadany przez producenta, lub w inny określony w ustawie sposób, numer VIN. Wynika z tego, że brak numeru VIN wyklucza pojazd z uczestnictwa w ruchu drogowym.

Konsument na każdym etapie zawarcia umowy ma prawo odbierać kierowane do niego przekazy w sposób dostówny zakładając, że przedsiębiorca, od którego pochodzą, przekazuje mu informacje w sposób dostatecznie jasny, jednoznaczny i niewprowadzający w błąd. Konsument mógł zatem założyć, że podane w umowie dane identyfikujące pojazd są prawdziwe.

Niezależnie od kwestii danych identyfikujących pojazd, Przedsiębiorca wprowadza w błąd co do możliwości jego ubezpieczenia. W Umowie inwestycyjnej Nr ewidencyjny: 0110/2021 przedstawionej kontrolującemu został zawarty §3 pkt 1 lit. g), zgodnie z którym: „Na Projektodawcy ciąży obowiązek wykupienia ubezpieczenia od NNW (następstw nieszczęśliwych wypadków) oraz ubezpieczenia OC.”. Jednakże w ramach składanych wyjaśnień w toku kontroli Przedsiębiorca przyznał, że „tego się nie ubezpiecza, ponieważ to nie uczestniczy w ruchu, że tak powiem no drogowym (...) Od kradzieży się nie ubezpiecza czegoś takiego, ponieważ nie ma dowodu rejestracyjnego, nie da się tego urządzenia w ten sposób zabezpieczyć, ubezpieczyć.”

Nie ma zatem wątpliwości, że Przedsiębiorca poprzez wprowadzenie do umowy postanowienia o obowiązku wykupienia ubezpieczenia przez Projektodawcę, mógł wprowadzić konsumenta w błąd. Sam bowiem przyznał, że ponieważ pojazd, który miał zostać zakupiony, nie mógł być jednak zarejestrowany, a tym samym nie mógł zostać objęty ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej. Sprzeczne wyjaśnienia w tej kwestii prowadzą do wniosku, że Przedsiębiorca tak naprawdę nie przywiązywał uwagi do rzetelności informacji przekazywanych w umowie.

Przeciętny konsument ma prawo przyjąć, że Przedsiębiorca wskazuje w przedkładanej do podpisu umowie prawdziwe informacje oraz postanowienia, które będą przestrzegane. W niniejszej sprawie wątpliwe jest, by Przedsiębiorca miał zamiar przestrzegać postanowień umowy, skoro wpisał do niej nieprawdziwe dane identyfikujące pojazd oraz podawał sprzeczne informacje co do możliwości ubezpieczenia pojazdu.

Co więcej, Przedsiębiorca wprowadzał w błąd co do stanu posiadania pojazdu - w umowie znajduje się postanowienie o treści: (§1 PRZEDMIOT UMOWY) „Inwestor oświadcza, że stał się właścicielem pojazdu wskazanego przez Projektodawcę, zgodnie z fakturą zakupu nr ... z dn. (...)”. Niemniej w toku czynności kontrolnych Przedsiębiorca oświadczył, że pojazd dopiero zostanie przez niego zakupiony. Nie jest zatem możliwe, by konsument stał się właścicielem pojazdu z chwilą podpisania umowy. Co więcej, skoro Przedsiębiorca (ani spółka ARB przez niego faktycznie kierowana) nie posiadał w chwili zawarcia umowy inwestycyjnej oferowanego pojazdu, a nawet nie wiedział od którego dostawcy zamierza nabyć pojazd, nie mógł znać wszystkich danych identyfikujących jednoznacznie pojazd objęty umową (w szczególności numeru VIN).

W wyniku analizy zgromadzonego materiału dowodowego ustalono, że w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z nieuczciwą praktyką rynkową w rozumieniu art. 5 ust. 1, ust. 2 pkt 1 upnpr.

Mając na uwadze powyższe regulacje, a także opisany stan faktyczny, należy stwierdzić, że Przedsiębiorca wprowadzał w błąd konsumentów poprzez rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji w zakresie danych identyfikujących pojazdy, których miała dotyczyć tzw. umowa inwestycyjna.

W ocenie Prezesa Urzędu, przepisy ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym wymagają od profesjonalisty, jakim jest Przedsiębiorca, takiego oznaczenia przedmiotu umowy, które umożliwi stronom stosunku prawnego określenie, co jest przedmiotem świadczenia, a w razie sporu pozwoli stronom na dochodzenie wzajemnych praw i obowiązków. Ponadto, w doktrynie wskazuje się, że składniki przedmiotowo istotne czynności prawnej - *essentialia negotii* - indywidualizują czynność prawną jako czynność określonego typu. Treść oferty powinna pozwolić na powstanie odpowiednio zindywidualizowanego stosunku umownego, dając podstawy do ustalenia podmiotów (stron) umowy, jej przedmiotu, czyli powinnego zachowania, którego umowa dotyczy (chodzi o wskazanie świadczenia dłużnika) oraz treści stosunku umownego, którą wyznaczają poszczególne prawa i obowiązki stron¹⁴.

Dane identyfikujące pojazd będący przedmiotem umowy zawieranej z Przedsiębiorcą są informacją istotną i potrzebną na etapie zawierania umowy przeciętnemu konsumentowi do podjęcia decyzji dotyczącej umowy. Pozwalają one na identyfikację pojazdu, dają konsumentowi gwarancję, że „umowa inwestycyjna” obejmująca zakup na własność (i dalszy wynajem) pojazdu dotyczy konkretnego pojazdu, o określonym numerze VIN. Brak podania prawdziwych danych identyfikujących, m.in. numeru VIN, a w przedmiotowej sprawie -

¹⁴ Małgorzata Pyziak-Szafnicka, Michał Wojewoda, Komentarz do art. 56 i 66 Kodeksu cywilnego, red. Małgorzata Pyziak-Szafnicka, Paweł Księżak, LEX

podanie nieprawdziwego numeru sprawia, że konsument nie jest w stanie zweryfikować jaki konkretnie pojazd został przez niego zakupiony i czy w ogóle został zakupiony. W toku przeprowadzonej kontroli Przedsiębiorca oświadczył nadto, że pojazdy w ogóle nie posiadają numeru VIN, ponieważ nie są to pojazdy dopuszczone do ruchu. Oświadczenie to stoi w sprzeczności z informacjami przekazywanymi przez Przedsiębiorcę na etapie przedkontraktowym. Przedsiębiorca w materiałach załączonych do wzorca umowy twierdził, że to Przedsiębiorca jest odpowiedzialny za ubezpieczenie, serwis i wynajem. Tożsame informacje znajdowały się na stronie internetowej należącej do Spółki ARB.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że Przedsiębiorca wprowadzał w błąd konsumentów przekazując im, w związku z proponowaniem zawarcia umowy na podstawie wzorca umowy pn. „UMOWA INWESTYCYJNA”, nieprawdziwe informacje dotyczące pojazdów, które następnie miały zostać oddane w odpłatny najem i wypracowywać dla konsumenta zysk.

Posługiwanie się przez Przedsiębiorcę pojęciem numer VIN, miało utwierdzić konsumentów w przekonaniu, iż nabywają pojazd oznaczony konkretnym numerem VIN, nie zaś jakikolwiek inny pojazd. Przedsiębiorca reklamując za pośrednictwem Internetu opisywaną inwestycję wskazywał, iż: „Zabezpieczeniem jest sam pojazd, którymi jedynymi właścicielami są Państwo.” Należy jednak podkreślić, że wobec oświadczenia Przedsiębiorcy, zgodnie z którym nabywane pojazdy nie posiadają numeru VIN, a jedynie zostanie na nie naniesiony numer w postaci tabliczki znamionowej, identyfikacja takiego pojazdu jest właściwie niemożliwa. Nadto, w umowie nie przekazywane były żadne informacje dotyczące szczegółów zakupu pojazdu i jego wynajmu (tj. od kogo konkretnie zostanie zakupiony pojazd oraz w jakim miejscu będzie wynajmowany).

Konsument, mając wiedzę we ww. zakresie, mógłby nie podjąć decyzji o zawarciu umowy na warunkach wskazanych w umowie inwestycyjnej. Informacja o tym, że pojazdy nabywane w ramach umowy inwestycyjnej nie są dopuszczone do ruchu i nie posiadają numeru VIN i dopiero mają zostać zakupione przez Przedsiębiorcę ma wpływ na podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji w zakresie zawarcia umowy.

W ocenie Prezesa UOKiK informacje udzielone przez Przedsiębiorcę na etapie przed zawarciem umowy mogły mieć wpływ na proces decyzyjny przeciętnego konsumenta, ponieważ mogłyby spowodować, że konsument miał mylne wyobrażenie co do cech pojazdów. Szczegółowe informacje dotyczące pojazdu, postanowienia umowne w kwestii ubezpieczenia miały na celu wzbudzić u konsumenta poczucie, że jest to bezpieczna i pewna inwestycja. Konsument, mając takie informacje, byłby bardziej skłonny do zawarcia umowy niż gdyby umowa nie przewidywała ani postanowień w kwestii ubezpieczenia, ani danych pojazdu - przedmiotu inwestycji.

Praktyka Przedsiębiorcy naruszała zarówno prawa konsumentów do uzyskania rzetelnej, niewprowadzającej w błąd informacji, jak i mogła wywołać skutki w sferze ekonomicznej - konsumenci, którzy zawarliby umowę inwestycyjną z Przedsiębiorcą mogliby nie uzyskać obiecanych zysków, a nawet mogliby utracić zainwestowane środki, ponieważ umowa dotyczy pojazdu, którego Przedsiębiorca jeszcze nie nabył i którego prawdopodobnie nie można ubezpieczyć.

W związku z powyższym, zdaniem Prezesa Urzędu, przekazywanie konsumentom, w trakcie zawierania umowy na podstawie wzorca umowy pn. „UMOWA INWESTYCYJNA”, nieprawdziwych informacji dotyczących pojazdu wskazanego w ww. umowie, polegającej na zakupie pojazdu i oddaniu go w najem w zamian za comiesięczny czynsz, należy uznać za nieuczciwą praktykę rynkową, o której mowa w art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 upnpr.

Wobec powyższego Prezes Urzędu orzekł jak w pkt I.2. sentencji decyzji.

Nałożenie przez Prezesa Urzędu kary pieniężnej (pkt II rozstrzygnięcia decyzji)

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% obrotu osiągniętego w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie, dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 24 uokik. Art. 106 ust. 3 ww. ustawy, wskazując sposób obliczania obrotu, przewiduje m.in. w pkt 1, że obrót oblicza się jako sumę przychodów wykazanych w rachunku zysków i strat - w przypadku przedsiębiorcy sporządzającego taki rachunek na podstawie przepisów o rachunkowości. Art. 106 ust. 5 uokik stanowi przy tym, że w przypadku gdy przedsiębiorca w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary nie osiągnął obrotu lub osiągnął obrót w wysokości nieprzekraczającej równowartości 100.000 euro, Prezes Urzędu nakładając karę pieniężną na podstawie ust. 1 uwzględnia średni obrót osiągnięty przez przedsiębiorcę w trzech kolejnych latach obrotowych poprzedzających rok nałożenia kary. Z kolei art. 106 ust. 6 uokik przewiduje, że w przypadku, gdy przedsiębiorca nie osiągnął obrotu w okresie trzyletnim, o którym mowa w ust. 5, lub gdy obrót przedsiębiorcy obliczony na podstawie tego przepisu nie przekracza równowartości 100.000 euro, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nieprzekraczającej równowartości 10.000 euro. Stosownie do art. 106 ust. 7 pkt 2 uokik, w przypadku gdy przedsiębiorca nie dysponuje przed wydaniem decyzji danymi finansowymi niezbędnymi do ustalenia obrotu za rok obrotowy poprzedzający rok nałożenia kary, Prezes Urzędu, nakładając karę pieniężną na podstawie ust. 1, uwzględnia: (...) 2) w przypadku, o którym mowa w ust. 5 - średni obrót osiągnięty przez przedsiębiorcę w trzech kolejnych latach obrotowych poprzedzających ten rok. Przepis ust. 6 stosuje się odpowiednio.

Kara pieniężna za naruszenie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o którym mowa w art. 24 uokik, ma charakter fakultatywny. O tym, czy w konkretnej sprawie w odniesieniu do wskazanego przedsiębiorcy zasadne jest nałożenie kary pieniężnej decyduje, w ramach uznania administracyjnego, Prezes Urzędu.

W ocenie Prezesa Urzędu, zgromadzony materiał dowodowy w sposób jednoznaczny potwierdza stosowanie przez Przedsiębiorcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, przy czym zdaniem Prezesa Urzędu okoliczności sprawy przemawiają za zasadnością nałożenia w tym przypadku kar pieniężnych.

Należy zwrócić uwagę, że przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie określają jakichkolwiek przesłanek, od których uzależnione byłoby podjęcie decyzji o nałożeniu kary. Ustawodawca wskazał jedynie w art. 111 uokik te okoliczności, które Prezes Urzędu ma obowiązek uwzględnić decydując o wymiarze kary pieniężnej. Są to w szczególności okoliczności naruszenia przepisów ustawy oraz uprzednie naruszenie przepisów ustawy, a także: okres, stopień oraz skutki rynkowe naruszenia przepisów ustawy, przy czym stopień naruszenia Prezes Urzędu ocenia biorąc pod uwagę okoliczności dotyczące natury naruszenia i działalności przedsiębiorcy, która stanowiła przedmiot naruszenia (art. 111 ust. 1 pkt 1 uokik).

Ustalając wysokość kar pieniężnych Prezes Urzędu bierze również pod uwagę okoliczności łagodzące oraz obciążające, które wystąpiły w sprawie. Zgodnie z art. 111 ust. 3 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, okolicznościami łagodzącymi są w szczególności: dobrowolne usunięcie skutków naruszenia, zaniechanie stosowania zakazanej praktyki przed wszczęciem postępowania lub niezwłocznie po jego wszczęciu, podjęcie z własnej inicjatywy działań w celu zaprzestania naruszenia lub usunięcia jego skutków oraz współpraca z Prezesem Urzędu w toku postępowania, w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania. Wśród zamkniętego katalogu okoliczności obciążających art. 111 ust. 4 pkt 2 uokik wymienia: znaczny zasięg terytorialny naruszenia lub jego skutków, znaczne korzyści uzyskane przez

przedsiębiorcę w związku z dokonaniem naruszeniem, dokonanie uprzednio podobnego naruszenia oraz umyślność naruszenia.

W związku z tym, że Przedsiębiorca nie złożył w urzędzie skarbowym zeznania podatkowego o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) za 2020, 2021 i 2022 rok, a także nie udzielił odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu do wskazania i udokumentowania obrotów w rozumieniu art. 106 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, osiągniętych przez Przedsiębiorcę w 2020, 2021 i 2022 roku z prowadzonej ogółem działalności - Prezes Urzędu uznał za uzasadnione nałożenie kar pieniężnych niniejszą decyzją na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 106 ust. 6 uokik.

Stosownie do tabeli kursów średnich walut obcych Narodowego Banku Polskiego średni kurs euro na ostatni dzień roku poprzedzającego rok nałożenia kary, zgodnie z art. 5 uokik, tj. dzień 30 grudnia 2022 r., wynosił: 4,6899zł. Zgodnie z art. 106 ust. 6 uokik w takiej sytuacji Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości nieprzekraczającej równowartości 10.000 euro, co stanowi według ww. kursu kwotę 46.900 zł (słownie: czterdzieści sześć tysięcy dziewięćset złotych)¹⁵. Stąd też kary pieniężne nie mogą być wyższe, niż kwota 10.000 euro czyli 46.899 zł, za każde ze stwierdzonych naruszeń.

Postępowanie administracyjne zakończone niniejszą decyzją zostało wszczęte 11 października 2022 r., w związku z tym przy ustalaniu wysokości kary nie ma zastosowania art. 106 ust. 8 uokik, który obowiązuje od 1 stycznia 2023 r., tj. wejścia w życie ustawy z dnia 1 grudnia 2022 r. o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw (Dz.U z 2022 r. poz. 2581).

Kara pieniężna za stosowanie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów określonej w pkt I.1. sentencji decyzji

W pierwszej kolejności wskazać należy, że na profesjonalnych uczestnikach obrotu rynkowego spoczywa obowiązek dochowania należytej staranności przy ocenie zgodności ich działań z obowiązującymi przepisami prawa. W ocenie Prezesa Urzędu nieuczciwa praktyka rynkowa opisana w pkt I.1. sentencji decyzji tj. przekazywanie konsumentom, w związku z proponowaniem zawarcia umowy na podstawie wzorca pn. „Umowa inwestycyjna”, nieprawdziwych informacji wskazujących na pewny zysk, a tym samym na bezpieczeństwo i niewystępowanie ryzyka w postaci braku zwrotu zainwestowanych środków pieniężnych w odniesieniu do określonej w ww. umowie inwestycji, polegającej na zakupie pojazdu i oddaniu go w najem w zamian za comiesięczny czynsz nie była dziełem przypadku, ani też efektem niezamierzonych działań. Zdaniem Prezesa Urzędu, Przedsiębiorca zdawał sobie sprawę, iż takie działanie może wywoływać u konsumentów błędne wrażenie co do warunków proponowanej inwestycji oraz związanego z nią ryzyka. W żadnej mierze nie powinien wykorzystywać sytuacji konsumenta, jego braku doświadczenia, nieznaności prawa, niewiedzy, zaufania czy naiwności w celu uzyskania własnych korzyści finansowych. Tym samym należy uznać, że Przedsiębiorca umyślnie stosował wskazaną praktykę.

W opinii Prezesa UOKiK prezentowane przez Przedsiębiorcę informacje dotyczące bezpieczeństwa proponowanej usługi inwestycyjnej miały na celu skłonić konsumentów do zawarcia umowy. Przedsiębiorca zdawał sobie przy tym sprawę, że nie wprowadził żadnych mechanizmów, które gwarantowałyby konsumentom brak straty zainwestowanych środków - jednak nie informował o tym by nie zniechęcić potencjalnych klientów.

¹⁵ <https://nbp.pl/archiwum-kursow/tabela-nr-252-a-nbp-2022-z-dnia-2022-12-30/>

W przypadku praktyki Przedsiębiorcy wskazanej w pkt I.1. sentencji decyzji, Prezes Urzędu przy nakładaniu kary uwzględnił okoliczność, że stopień naruszenia przez Przedsiębiorcę przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów należy zakwalifikować jako znaczny. Kwestionowane zachowanie Przedsiębiorcy uznane zostało za sprzeczne z obowiązującymi przepisami prawa i zakwalifikowane jako nieuczciwa praktyka rynkowa. Praktyka zarzucana Przedsiębiorcy mogła wywoływać skutki przede wszystkim w zakresie interesów ekonomicznych konsumentów. Działanie naruszało podstawowe prawo konsumentów do uzyskania rzetelnych informacji. W przedmiotowej sprawie konsument, pod wpływem otrzymywanych informacji, mogli zdecydować o zawarciu umowy inwestycyjnej z Przedsiębiorcą, a Przedsiębiorca stosując kwestionowaną praktykę mógł osiągnąć znaczne korzyści finansowe. Rzetelna informacja na temat ryzyka, czy też zabezpieczenia inwestycji jest podstawową informacją, którą powinien otrzymać każdy konsument mający styczność z komunikatami prezentowanymi przez przedsiębiorców zajmujących się świadczeniem tego typu usług. Podawanie wprowadzających w błąd informacji w tym zakresie jest bardzo szkodliwym działaniem niezajdującym jakiegokolwiek uzasadnienia.

Prezes Urzędu rozważył ponadto, czy wysokość kary powinna podlegać modyfikacjom z uwagi na okoliczności łagodzące lub obciążające. Prezes Urzędu, w odniesieniu do praktyki zarzuconej Przedsiębiorcy w pkt I.1. sentencji decyzji za okoliczność obciążającą uznał umyślność działania oraz znaczny zasięg terytorialny naruszenia.

W odniesieniu do znacznego zasięgu terytorialnego wskazać należy, że Przedsiębiorca działał na terytorium całego kraju, a jego klientem mógł zostać potencjalnie każdy konsument zainteresowany inwestowaniem.

Praktyka była stosowana co najmniej od lipca 2020 r., tj. od pierwszych wpisów na profilu „Zainwestuj w marzenia” w serwisie społecznościowym Facebook.

Na dzień wydania niniejszej decyzji Prezes Urzędu stwierdził zaniechanie praktyki z dniem 28 października 2021 r., tj. dniem w którym zamieszczono ostatni post na profilu „Zainwestuj w marzenia” w serwisie społecznościowym Facebook. Sam Przedsiębiorca nie przedstawił żadnego oświadczenia z informacją o zaniechaniu kwestionowanych działań, jednak brak aktywności w serwisach społecznościowych, jak również brak dostępu do strony www.inwestycje4x4.pl wskazuje na zaniechanie praktyki. Podsumowując, Przedsiębiorca stosował praktykę przez ponad rok, co klasyfikuje ją jako długotrwałą.

Prezes Urzędu, ustalając wysokość kary pieniężnej w przypadku zarzucanej praktyki nie dopatrył się okoliczności łagodzących w postaci zaniechania stosowania zakazanej praktyki przed wszczęciem postępowania lub niezwłocznie po jego wszczęciu, podjęcia z własnej inicjatywy działań w celu zaprzestania naruszenia lub usunięcia jego skutków oraz współpracy z Prezesem Urzędu w toku postępowania, w szczególności przyczynienia się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania. Zaniechanie praktyki nie wynikało z chęci dostosowania swoich działań do przepisów prawa, ale było efektem generalnego zaprzestania prowadzenia takiej działalności.

Uwzględniając powyższe Prezes Urzędu ustalił wysokość kary za stosowanie praktyki opisanej w punkcie I.1. sentencji niniejszej decyzji na 28 140,00 zł (**stownie: dwadzieścia osiem tysięcy sto czterdzieści złotych**), co stanowi równowartość 6000 EUR, płatną do budżetu państwa. Kwota ustalonej wyżej kary stanowi 60 % maksymalnego wymiaru kary przewidzianego w art. 106 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 106 ust. 6 uokik.

Zdaniem Prezesa Urzędu, orzeczona kara jest adekwatna do stopnia oraz okoliczności naruszenia przez Przedsiębiorcę przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kara pełni przede wszystkim funkcję represyjną, stanowiąc sankcję i dolegliwość za naruszenie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz prewencyjną,

zapobiegającą ponownemu ich naruszeniu. Nie bez znaczenia jest ponadto jej walor wychowawczy, odstrasżający dla innych przedsiębiorców przed stosowaniem w przyszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami.

W związku z powyższym Prezes Urzędu orzekł jak w pkt II.a. sentencji niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 uokik karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.

Kara pieniężna za stosowanie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów określonej w pkt I.2. sentencji decyzji

W pierwszej kolejności wskazać należy, że na profesjonalnych uczestnikach obrotu rynkowego spoczywa obowiązek dochowania należytej staranności przy ocenie zgodności ich działań z obowiązującymi przepisami prawa. W ocenie Prezesa Urzędu nieuczciwa praktyka rynkowa opisana w pkt I.2. sentencji decyzji tj. przekazywanie konsumentom, w trakcie zawierania umowy na podstawie wzorca umowy pn. „Umowa inwestycyjna”, nieprawdziwych informacji dotyczących pojazdu wskazanego w ww. umowie nie była dziełem przypadku, ani też efektem niezamierzonych działań. Zdaniem Prezesa Urzędu, Przedsiębiorca zdawał sobie sprawę, iż takie działanie może wywoływać u konsumentów błędne wrażenie co do warunków proponowanej inwestycji, w tym specyfikacji pojazdu wskazanego w umowie. W żadnej mierze nie powinien wykorzystywać sytuacji konsumenta, jego braku doświadczenia, nieznajomości prawa, niewiedzy, zaufania czy naiwności w celu uzyskania własnych korzyści finansowych. Tym samym należy uznać, że Przedsiębiorca umyślnie stosował wskazaną praktykę.

W opinii Prezesa Urzędu Przedsiębiorca celowo wpisał do umowy szczegółowe dane pojazdu, jak również informacje o ubezpieczeniu, by wywołać u konsumenta - potencjalnego klienta wrażenie, że jest to bezpieczna, „ubezpieczona” inwestycja w konkretny pojazd. Przedsiębiorca zrobił to, mimo że samego pojazdu nie posiadał, wpisane dane nie były prawdziwe, a przedmiot umowy nie mógł zostać ubezpieczony. Takie działania wskazuje umyślnie wprowadzanie w błąd.

Co do praktyki zarzuconej Przedsiębiorcy w pkt I.2. sentencji decyzji, Prezes Urzędu przy nakładaniu kary uwzględnił okoliczność, że stopień naruszenia przez Przedsiębiorcę przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów należy zakwalifikować jako znaczny. Kwestionowane zachowanie Przedsiębiorcy uznane zostało za sprzeczne z obowiązującymi przepisami prawa i zakwalifikowane jako nieuczciwa praktyka rynkowa. Praktyka zarzucana Przedsiębiorcy mogła wywoływać skutki przede wszystkim w zakresie interesów ekonomicznych konsumentów. Działanie naruszało podstawowe prawo konsumentów do uzyskania rzetelnych i prawdziwych informacji. W przedmiotowej sprawie konsumenci, pod wpływem otrzymywanych informacji dotyczących pojazdu, dzięki któremu mieliby „zarabiać”, mogli zdecydować o zawarciu umowy inwestycyjnej z Przedsiębiorcą, a Przedsiębiorca stosując kwestionowaną praktykę mógł osiągnąć znaczne korzyści finansowe.

Prezes Urzędu rozważył ponadto, czy wysokość kary powinna podlegać modyfikacjom z uwagi na okoliczności łagodzące lub obciążające. Prezes Urzędu, w odniesieniu do praktyki zarzuconej Przedsiębiorcy w pkt I.2. sentencji decyzji za okoliczność obciążającą uznał umyślność działania oraz znaczny zasięg terytorialny naruszenia.

W odniesieniu do znacznego zasięgu terytorialnego wskazać należy, że Przedsiębiorca działał na terytorium całego kraju, a jego klientem mógł zostać potencjalnie każdy konsument zainteresowany inwestowaniem.

Prezes Urzędu nie posiada szczegółowych informacji na temat okresu stosowania praktyki, ponieważ Przedsiębiorca ich nie przedstawił. Na dzień wydania niniejszej decyzji Prezes Urzędu stwierdził zaniechanie praktyki z dniem 11 czerwca 2021 r., tj. dniem w którym przeprowadzona była kontrola, tzw. „tajemniczy klient”. Sam Przedsiębiorca nie przekazał żadnego oświadczenia z informacją o zaniechaniu kwestionowanych działań, jednak brak aktywności w serwisach społecznościowych, jak również brak dostępu do strony www.inwestycje4x4.pl wskazuje na zaniechanie praktyki.

Prezes Urzędu, ustalając wysokość kary pieniężnej w przypadku zarzucanej praktyki nie dopatrył się okoliczności łagodzących w postaci zaniechania stosowania zakazanej praktyki przed wszczęciem postępowania lub niezwłocznie po jego wszczęciu, podjęcia z własnej inicjatywy działań w celu zaprzestania naruszenia lub usunięcia jego skutków oraz współpracy z Prezesem Urzędu w toku postępowania, w szczególności przyczynienia się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania. Zaniechanie praktyki nie wynikało z chęci dostosowania swoich działań do przepisów prawa, ale było efektem generalnego zaprzestania prowadzenia takiej działalności.

Uwzględniając powyższe Prezes Urzędu ustalił wysokość kary za stosowanie praktyki opisaną w punkcie I.2. sentencji niniejszej decyzji na 28 140,00 zł (**słownie: dwadzieścia osiem tysięcy sto czterdzieści złotych**), co stanowi równowartość 6000 EUR, płatną do budżetu państwa. Kwota ustalonej wyżej kary stanowi 60 % maksymalnego wymiaru kary przewidzianego w art. 106 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 106 ust. 6 uokik.

Zdaniem Prezesa Urzędu, orzeczona kara jest adekwatna do stopnia oraz okoliczności naruszenia przez Przedsiębiorcę przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kara pełni przede wszystkim funkcję represyjną, stanowiąc sankcję i dolegliwość za naruszenie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz prewencyjną, zapobiegającą ponownemu ich naruszeniu. Nie bez znaczenia jest ponadto jej walor wychowawczy, odstraszaający dla innych przedsiębiorców przed stosowaniem w przyszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 uokik karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.

W związku z powyższym Prezes Urzędu orzekł jak w pkt II.b) sentencji niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 uokik karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.

Koszty postępowania (pkt III rozstrzygnięcia decyzji)

Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. Zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania.

Zgodnie z art. 263 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, do kosztów postępowania zalicza się koszty podróży i inne należności świadków i biegłych oraz stron w przypadkach przewidzianych w art. 56, a także koszty spowodowane oględzinami na miejscu, jak również koszty doręczenia stronom pism urzędowych. Zgodnie z art. 264 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustali w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia.

W wyniku przeprowadzonego postępowania w sprawie stosowania przez przedsiębiorcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zakresie naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z korespondencją prowadzoną przez Prezesa Urzędu ze stroną postępowania. W związku z powyższym, postanowiono obciążyć stronę postępowania kosztami postępowania w wysokości **46,00 zł** (słownie: czterdzieści sześć złotych 00/100).

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000 w terminie 14 dni od uprawomocnienia się decyzji.

Wobec powyższego, orzeczono jak w pkt III sentencji decyzji.

Pouczenia

- Stosownie do treści art. 81 ust. 1 uokik w związku z art. 479²⁸ § 2 ustawy z 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. 2023 poz. 1550 ze zm., dalej: kpc) - od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie miesiąca od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi, ul. Traugutta 25, 90-113 Łódź.

- W przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w pkt III sentencji niniejszej decyzji, stosownie do treści art. 264 § 1 kpa w zw. z art. 83 uokik oraz stosownie do art. 81 ust. 5 uokik w związku z 479³² § 1 i § 2 kpc, przedsiębiorcy przysługuje prawo wniesienia zażalenia do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi, ul. Traugutta 25, 90-113 Łódź.

- Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 9 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2022 r. poz. 1125 ze zm.) odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podlega opłacie stałej w kwocie 1000 zł.

- Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 9 w zw. z art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zażalenie na postanowienie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podlega opłacie stałej w kwocie 500 zł.

- Zgodnie z art. 102 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd może przyznać zwolnienie od kosztów sądowych osobie fizycznej, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny lub ich poniesienie narazi ją na taki uszczerbek. Do wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych powinno być dołączone oświadczenie obejmujące

szczegółowe dane o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania osoby ubiegającej się o zwolnienie od kosztów.

- dostatecznych środków na zwiększenie majątku spółki lub udzielenie spółce pożyczki.
- Zgodnie z art. 105 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, wniosek o przyznanie zwolnienia od kosztów sądowych należy zgłosić na piśmie lub ustnie do protokołu w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy.
- Stosownie do treści art. 117 § 1, § 2, § 3 i § 4 kpc, strona zwolniona przez sąd od kosztów sądowych w całości lub części, może domagać się ustanowienia adwokata lub radcy prawnego. Osoba fizyczna, niezwolniona przez sąd od kosztów sądowych, może się domagać ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ponieść kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny.. Wniosek o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego strona zgłasza wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych lub osobno, na piśmie lub ustnie do protokołu, w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy. Osoba fizyczna, która nie ma miejsca zamieszkania w siedzibie tego sądu, może złożyć wniosek o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego w sądzie rejonowym właściwym ze względu na miejsce swego zamieszkania, który niezwłocznie przesyła ten wniosek sądowi właściwemu.

*Z upoważnienia
Prezesa
Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury*

Tomasz Dec

Otrzymuje:

[informacja prawnie chroniona]